

บทนำ

“พีไม่ต้องห่วง...ผมมั่นใจว่ายังงพีก็ต้องได้ประกันตัว”

อานนท์เงยหน้ามองมนัส...คนที่เปรียบดั่งน้องชายของเขา ซึ่งย้ายไปอาศัยอยู่ต่างประเทศตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา กระทั่งเกิดเรื่องจึงทำให้เขาได้มีโอกาสพบมนัสในรอบห้าปี อดีตนายแพทย์ชื่อดังมองดวงหน้าที่อยู่ในห้วงคะเนิงของเขามาตลอดด้วยแวตาทอดดูจากใจจริงที่มนัสยอมกลับมาที่เมืองไทยเพื่อช่วยเหลือเขา ต่างกับคนในครอบครัวเดียวกันที่ไม่แม้แต่จะคิดทำ

“ฉันกลัว...ในนี้มันป่าเถื่อน เหมือนอยู่ในสวนสัตว์ไม่มีผิด” ผู้ที่ใช้ชีวิตสุขสบายมาตลอดนั้นปรับตัวกับคนอายุน้อยกว่า “แกต้องช่วยฉันนะ ช่วยฉันให้ได้ออกไปจากที่นี่”

“ผมจะทำทุกอย่าง” มนัสรับคำ ไม่มีทางที่เขาจะยอมเห็นอานนท์ต้องอยู่ในคุกตลอดไป “พีไม่ต้องห่วง หนายคนนี้ทำงานให้ผมตลอด เรื่องเท่านี้ไม่น่าจะเป็นปัญหา”

“ฉันดีใจที่แกยอมกลับมาหาฉัน...” อานนท์บอกเสียงเครือ ดวงตาที่

หรี่แคบด้วยมีเชื้อเงินของเขานั้นแดงกำเพราะการพยายามกลั่นน้ำตา “ฉันดีใจจริงๆ”

“พีไม่ต้องกลัว...ผมจะไม่ทิ้งพี”

“ขอบใจนะ...” อานนท์ถอนหายใจ บอกตัวเองว่าอย่างน้อยตอนนี้เขาก็วางใจได้แล้วเรื่องหนึ่ง เหลืออีกเรื่องหนึ่งที่ต้องบริหารจัดการอย่างเร่งด่วน หากเขาไม่ติดอยู่ข้างในนี้ก็จะไม่รีรอที่จะไปจัดการให้เรียบร้อยด้วยตัวเอง “เลขาฯ ของฉัน...ไม่ใช่สิ คนที่เคยเป็นเลขาฯ ให้ฉันนะ”

“ทำไมครับ” มนัสโน้มตัวเข้าไปใกล้กับกระจกที่กั้นระหว่างทั้งคู่ น้ำเสียงที่ใช้ก็ลดลงเหลือเป็นการกระซิบเบาๆ เท่านั้น “เลขาฯ ของพี่มันทำไม...”

“มันรู้ทุกอย่าง...นั่น...ทุกอย่างก็อยู่กับมัน” อานนท์เอ่ยลอดไรฟันเมื่อหวนคิดถึงใบหน้าของเลขาฯ ตน ไม่สิ...ตอนนี้สรวงสุรางค์เป็นอดีตเลขาฯ ของเขาแล้ว “นั่นนี่มันงูพิษ เราจะไวใจมันไม่ได้”

“แต่ตำรวจก็ยังไม่มีความรู้เรื่องนี้ครับ” มนัสออกความเห็น คิดว่าหากเลขาฯ ของอานนท์มีหลักฐานมัดตัวทุกอย่างอย่างที่อานนท์กล่าว ศาลคงจะไม่ให้อานนท์ได้ประกันตัวแน่ “ในสำนวนก็ไม่มีอะไร หากมี ทนายของ ผมคงบอกแล้ว”

“ฉันบอกแกแล้วไงว่านี่มันงูพิษ วันนี้มันยังไม่แวงกัดเรา...แต่อีกไม่นานหรอก” อานนท์เป็นคนที่มีส่วนร่วมกับสรวงสุรางค์มาตลอดหลายปี ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเลขาฯ ของเขามีนิสัยใจคอเช่นไร “มันแค่รอจังหวะเท่านั้น...อย่าได้ชะล่าใจ นี่น้ำค้ำมันเร็วกว่าที่เกคิด”

“ผู้หญิงหรือครับ” มนัสขมวดคิ้ว...ในชีวิตของผู้ที่ใครๆ เรียกว่ามาเฟียนั้น ไม่เคยเกรงกลัวใครเลย อย่างว่าแต่เลขาฯ ที่เป็นผู้หญิงของอานนท์คนนี้เลย เขาไม่กลัวหล่อน...แม้ว่าอานนท์จะชู้เขาเช่นไร มนัสก็ไม่เห็นภาพว่าผู้หญิงแบบไหนจะร้ายกาจเท่ามาเฟียอย่างเขา “ก็แค่ผู้หญิง...มันจะมีปัญญาทำอะไรพีได้ ถ้ามันมีอะไรๆ ในมืออย่างที่พี่ว่าจริง ปานนี้มันคงไม่รอ...”

“แกต้องจัดการมัน” อานนท์สั่งมนัสเสียงเฉียบ หลับตานิ่งเมื่อเปลอแสดงสีหน้าเกรี้ยวกราดออกไป “แกเชื่อฉันสิ นังนี้มันไม่ธรรมดา...แกต้องหาโอกาส...ต้องรีบ...”

“ผมจะจัดการเอง” มนัสตัดบทอานนท์เพียงเพราะไม่อยากให้อานนท์เอ่ยเรื่องเลขาฯ ของเขาต่อ “ชื่อน้ำค้างไซ้ใหม่ ยังทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลของพี่หรือเปล่า”

“ไอ้เดิ่นชัยมันไม่ปล่อยให้นังนั้นไปไหนได้หรอก” อานนท์เอ่ยลดโทรศัพท์ เมื่อนึกถึงผอ. คนใหม่ของโรงพยาบาลเลศิวิทธาเวช เขาก็อดโมโหไม่ได้ “มันคงจะทำทุกอย่างให้น้ำค้างไปเป็นพวกของมันแน่ เพราะอย่างนี้เราถึงต้อง...”

“ผมจะให้คนไปจัดการให้พี่เอง” มนัสกะพริบตา มองหน้าอานนท์ด้วยแววตาเบื่อหน่ายและสมเพช คิดไม่ถึงว่าพี่ชายผู้ที่เคยสง่างามและน่านับถือเมื่อหลายปีก่อนจะกลับกลายเป็นอย่างนี้ได้ และยังสั่งให้เขาไปทำร้ายผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่เคยรับใช้...แต่มนัสก็ไม่ใช้คนงี่เง่าที่จะยอมเสี่ยงเพียงเพราะต้องการเป็นสุภาพบุรุษ หากการกำจัดหญิงสาวคนนั้นเป็นเรื่องจำเป็นอย่างที่อานนท์ว่าจริงๆ เขาก็คงไม่มีทางเลือก ต้องทำตามคำขอของผู้ที่เขา นับถือเป็นพี่ “ชื่อน้ำค้างไซ้ใหม่”

“สรวงสุรางค์ วิรคักดิ์” อานนท์เอ่ยชื่อเต็มของอดีตเลขาฯ สาวเพื่อป้องกันการผิดพลาด อย่างไรก็ตามสรวงสุรางค์ก็ต้องถูกกำจัด แม้ว่าเขาจะอยู่ในคุก แต่เขาจะปล่อยนางงูพิษนั้นลอยนวลไปไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเดิ่นชัยได้หล่อนไว้กับตัวเช่นนี้ด้วย ยิ่งปล่อยไว้นานกว่านี้ไม่ได้

อานนท์มั่นใจว่าเดิ่นชัยต้องช้อนไฟเด็ดเอาไว้สำหรับเล่นงานเขาตอนขึ้นศาล และเขาก็ยิ่งกว่ามั่นใจว่าแท้จริงแล้วไฟที่ว่าไบนั่นก็คือสรวงสุรางค์

“อย่าลืม...แล้วก็อย่าพลาด...แกพลาดไม่ได้...”

“ผมรู้...”

๑

वरรัก

“ทำไมต้องवरรักหรือ”

“คะ?” สรวงสุรางค์หันมองร่างสูงของนายแพทย์คนใหม่ที่เธอต้อง
รับหน้าที่ดูแลเขา

ในการเข้ามารายงานตัววันแรกของชายหนุ่มนั้น ปกรณ์อาวูโสกว่าเธอ
หลายปี ทว่าใบหน้าของชายหนุ่มก็ยังอ่อนเยาว์ สมกับเป็นคนที่คุณแลตัวเอง
อย่างสม่ำเสมอ ไม่เหมือนผู้ชายอายุสามสิบแปดคนอื่นๆ ที่สรวงสุรางค์เคย
พบ แต่สิ่งที่ดึงดูดใจของหญิงสาวคือคำถามเมื่อครู่ของเขาต่างหาก

“เมื่อที่คุณหมอยังไงนะคะ”

“นามปากกาที่คุณใช้...วรรัก” เจ้าของใบหน้าคมที่มองตัวเลขดิจิทัล
เหนือประตูลิฟต์นั้นก็มลงมาจ้องหน้างาม เป็นครั้งแรกที่ปกรณ์มีโอกาส
มองหญิงสาวตรงหน้าเต็มตา มุมปากหนาขยับยกเป็นรอยยิ้มอ่อนโยนแบบ
เดียวกับแวตมาแล้วจึงเอ่ยว่า “ทำไมต้องवरรัก มีเหตุผลอะไรส่วนตัวหรือ
เปล่า”

“คุณหมอรู้เรื่องที่ฉันเปลี่ยนหนังสือด้วยหรือคะ” หญิงสาวข้อนตาขึ้น

มองชายหนุ่ม ความเกรงอกเกรงใจก่อนหน้านี้ลดน้อยถอยลง เมื่อรู้สึกว่าการตัวเองกำลังโดนปรณณ์คุกคาม เรื่องงานอดิเรกของเธอนี้สรวงสุรางค์แน่ใจว่ามีคนรู้เรื่องนี้้อยมาก ขนาดพี่สาวของเธอก็เพิ่งรู้เมื่อสองปีก่อนนี้เอง แล้วทำไมเขาถึง... “ใครบอกเรื่องนี้กับคุณหมอคะ”

“สำนักพิมพ์” เจ้าของเสียงทุ้มตอบกลับมาสั้นๆ น้ำเสียงที่เธอใช้ก็ฟังดูปกติ คล้ายกับว่าเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย ซึ่งต่างจากสรวงสุรางค์ “ตอนแรกตั้งใจจะโทร. ตำนานที่แปลผิดหลายประโยค”

ตอนนั้นสรวงสุรางค์ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือโกรธชายหนุ่มดี เข้าใจว่าผลงานการแปลหนังสือนิยายฆาตกรรมจากต่างประเทศเล่มแรกๆ ของเธอมีความผิดพลาดเรื่องแปลไม่สละสลวยอยู่บ้าง แต่คิดไม่ถึงว่าจะมีนักอ่านคนไหนติดใจข้อผิดพลาดที่ว่าจนถึงขั้นโทร. ไปที่สำนักพิมพ์เพื่อตำหนิเธอ แต่กระนั้นสรวงสุรางค์ก็ทำเพียงผินยิ้มส่งให้นายแพทย์หนุ่ม รู้ตัวเธอไม่ได้ อยู่ในสถานะที่จะต่อปากต่อคำกับลูกชายผอ. โรงพยาบาลได้ จึงเพียงตอบไปว่า

“อ้อ เหมอคะ”

“แต่เล่มหลังๆ ดีขึ้นนะ ไม่ได้จะตำหนิอย่างเดียว” ชายหนุ่มยังคงไม่จบเรื่องงานนอกของเลขาฯ สาว ทำให้สรวงสุรางค์อดไม่ได้ที่จะเม้มปากแน่นเพื่อสะกดอารมณ์ เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าคุณหมอบรรณณ์ผู้แสนดีในสายตาของคนในวงการแพทย์นั้นจะกวนประสาทได้เพียงนี้ “สรุปว่ายังไงเรื่องชื่อนามปากกานะ”

“ไม่มีอะไรเป็นพิเศษคะ แต่ชอบเป็นการส่วนตัว” เมื่อเห็นว่าไม่มีประโยชน์ที่จะปิดเรื่องการแปลหนังสือ สรวงสุรางค์จึงตอบไป แม้จะด้วยน้ำเสียงไม่เต็มใจเท่าไรก็ตาม “วรรัก...เพราะดีคะ”

“ไม่ได้มีความหมายอะไรเป็นพิเศษเลยนั่นหรือ” บรรณณ์ถอนหายใจ เขาคิดเอาไว้ว่าชื่อที่หญิงสาวเลือกใช้ชื่อนี้พิเศษมากกว่าแค่ไพเราะต่างกับที่เธอบอกเขา

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ชายหนุ่มจึงถอนหายใจ รอให้สรวงสุรางค์ก้าวเข้าไปด้านในห้องโดยสารขนาดใหญ่ก่อน แล้วชายหนุ่มจึงก้าวเข้าไปยืนเคียงข้าง “ผมอ่านเป็น วอน-รัก”

“วะ-ระ-รัก ค่ะคุณหมอ” เจ้าของนามปากกาเอ่ยแก้ ถอนหายใจจนได้ยินเสียงเฮ้อ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนอ่านชื่อนามปากกาของเธอผิด ก่อนจะเสริมเบาๆ เป็นเชิงออกตัว “ฉันไม่ใช่ชื่อวอนรักหรอกค่ะ มันล้นหวังเกินไป”

“ผมชอบวอนรักมากกว่า” แฟนนิยายของนักแปลสาวออกความเห็น ซึ่งก็ได้การตอบรับเพียงการไหวไหล่เบาๆ จากสรวงสุรางค์เท่านั้น เป็นการบอกใบ้ให้ปกรณัมรับรู้กลายๆ ว่าความชอบของชายหนุ่มไม่มีผลอะไรต่อเธอเลยสักนิด แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้นายแพทย์หนุ่มถอดใจเรื่องนี้ ค่ะยันคะยอถามหญิงสาวต่อ “ไม่ว่าเขาอาจจะสับสน...สรวงสุรางค์อาจจะยอมเขา “ไม่คิดที่จะเปลี่ยนวิธีอ่านเธอ”

“ถ้าจะอ่านแบบนั้น มันจะกลายเป็นไม่มีความหมายไปนะค่ะ” หญิงสาวพึมพำ ขณะยื่นมือมากดตัวเลขขึ้นที่เธอต้องนำไปพบคนสำคัญ แม้จะแน่ใจว่าชายหนุ่มคุ้นเคยกับบุคคลที่กำลังจะไปพบเป็นอย่างดีอยู่แล้วก็ตาม

“แสดงว่าไอ้คำว่าวรรักของคุณเนี่ย มีความหมายหรือ” ปกรณัมถามอีก ซึ่งถือว่าผิดปกตินักสำหรับคนที่ไม่ค่อยจะสนใจเรื่องของคนอื่นอย่างเขา “หมายความว่าอะไร”

“จำไม่ได้แล้วค่ะ” หญิงสาวตอบกวนๆ คิดว่าเธอมีสิทธิ์ที่จะกวนประสาทปกรณัมคืน เพราะเขาเป็นฝ่ายกวนประสาทเธอก่อน มีอย่างไหน... โผล่มาวันแรกเขาก็รู้ความลับที่เธอเก็บงำไว้มานานหลายปีเสียแล้ว อยากจะรู้จริงๆ ว่านอกจากเรื่องแปลนิยายแล้ว ปกรณัมรู้ความลับอะไรของเธออีก “เมื่อก่อนเคยรู้...แต่ตอนนี้ไม่รู้แล้ว”

“แกยังไม่รู้หรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” สรรวสุรางค์ตอบแทบจะในวินาทีเดียวกับที่ปรกรณ์เอ่ยถาม เธอ หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดหนักๆ เพื่อสะกดความหงุดหงิดเอาไว้กว่าเวลาที่หญิงสาวจึงสามารถกลืนยิ้มเป็นมิตรส่งให้คนข้างกายได้ “เชิญคุณหมอล่ะ เรามาถึงแล้ว”

“อืม...” ตาคมกริบของปรกรณ์หลุบลงมองระดับที่ดวงหน้างามลอยเด่นอยู่ ดูออกว่าหญิงสาวนั้นอยู่ในอารมณ์เช่นไร แม้ว่าสรรวสุรางค์จะเก่งแทบจะทุกเรื่อง...แต่มีเรื่องหนึ่งที่หญิงสาวยังสร้างทำไม่ได้ ก็คือการเก็บสีหน้าของเธอไม่ให้แสดงความรู้สึก “ถึงเร็วจัง” พิมพ์เบาๆ แล้วหนุ่มร่างสูงก็ก้าวนำสรรวสุรางค์ออกไป

“ห้องผอ. เลี้ยวขวาเลยคะ ซ้ายมือ”

พอใกล้ถึงห้องทำงานของผอ. ปรกรณ์มองห้องทำงานใหญ่ตรงหน้าถอนหายใจด้วยความเสียดายเมื่อเวลาที่เขาจะได้อยู่กับหญิงสาวนั้นสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น และเขายังอยู่กับเธอได้ไม่หนำใจเลย มีอีกหลายเรื่องที่เขาต้องการถามจากคนตัวเล็กหน้าบอบบางไม่รับข้างๆ นี้ แต่วันแรกได้พูดคุยกับเธอเพียงเท่านี้ก็ถือว่าไม่เลวร้ายนี่นะ

“เมื่อก็บอกว่ชื่ออะไรนะ”

“คะ?” ยังไม่ทันที่สรรวสุรางค์จะมีโอกาสได้หายใจเต็มปอด นายแพทย์หนุ่มร่างสูงก็หยุดชะงัก พลอยทำให้เธอต้องหยุดเท้าตามเขาไปด้วย วินาทีถัดมาปรกรณ์ก็หันหน้ากลับมาหาเธอ เขามองหน้าเธออยู่ครู่ใหญ่คล้ายกำลังขบคิดบางอย่าง ก่อนเสียงหัวเราะทำลายความเงิบระหว่างเธอกับเขาลงด้วยคำถามที่แม้แต่สรรวสุรางค์ก็คาดไม่ถึง

“ชื่ออะไร”

“เอ่อ...ชื่อสรรวสุรางค์ค่ะคุณหมอ”

“ไม่ได้ถามชื่อจริง” ฝ่ายนั้นถอนหายใจ คล้ายคำตอบของเธอไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ “ชื่อเล่นนะชื่ออะไร จะให้เรียกสรรวสุรางค์ตลอดหรือไง”

“อ้อ” สรรวสุรางค์แส้มยิ้มยกหน้าคล้ายกับว่าเธอเพิ่งตามเขาทันเดี๋ยวก

นั่น ทั้งที่ความจริงเธอรู้สึกเคืองนายแพทย์หนุ่มอยู่นิดๆ ที่เขาทำราวกับว่า เธอเป็นคนผิด ก็เขาถามชื่อ เธอก็บอกว่าเธอชื่ออะไรไป เธอผิดตรงไหนกัน “ชื่อน้ำค้างคะ”

“โอเค” นั่นแหละนายแพทย์หนุ่มจึงมีสีหน้าพอใจ “พี่ชื่อปิ่นนะ จะเรียกพี่ปิ่นก็ได้...จะได้สนิทกันเร็วๆ”

สำรวจสุรางค์ทำอะไรไม่ได้ ทำได้แค่ถอนหายใจใส่หลังคนที่ถือดี นับตัวเองว่าเป็นพี่ของเธอ ทั้งที่ยังไม่ได้ถามความเห็นของเธอก่อนเลยว่า ต้องการอย่างนั้นหรือไม่...ส่งค้อนตามหลังเขาแล้วหญิงสาวก็บอกตัวเองให้เลิกสนใจปกรณ พยายามกลับมาสนใจหน้าที่ของเธอต่อ สุรางค์เอื้อมมือไปผลักประตูห้องทำงานของผอ. ยื่นหน้าเข้าไปก่อนเพื่อแจ้งว่าเธอพาแขกคนสำคัญมาถึงแล้ว

“คุณหมอปกรณมาแล้วคะ”

“อ้าว มากันแล้วเหรอ...พาหมอปิ่นเข้ามาสิน้าค้าง”

เด่นชัยเงยหน้าจากงานวิจัยชิ้นใหม่จากต่างประเทศ ที่กำลังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ในวงการแพทย์ที่เพื่อนร่วมอาชีพจากอเมริกาส่งมาให้ ก่อนวางเอกสารชุดนั้นลงบนโต๊ะเพื่อรอต้อนรับแขกคนสำคัญ ซึ่งทันทีที่ละสายตาจากงานวิจัย เด่นชัยก็เห็นว่าเลขาฯ ของเขาพานายแพทย์หนุ่มผู้ที่เขาคุ้นเคยดีเข้ามาในห้องเรียบร้อยแล้ว

“สวัสดีครับพ่อ” ปกรณยกมือไหว้เด่นชัย ไบหน้าคมคายของทั้งคู่นั้นมีเค้าให้เห็นอยู่ว่าคงต้องเกี่ยวพันกันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ซึ่งสุรางค์พอจะทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปกรณมาบ้างนิดหน่อยเรื่องที่ชายหนุ่มเป็นลูกของเด่นชัย จึงไม่แปลกใจเท่าไรนัก

“ไหว้พระเถอะ” รอยยิ้มยินดีนั้นขยายกว้างเต็มใบหน้าของเด่นชัย แวดตาของเขายามทอดมองบุตรชายเพียงคนเดียวมีแต่ความภาคภูมิใจและรักใคร่ “มาๆ นั่งก่อน พ่อให้น้ำค้างเขาเตรียมของว่างไว้ให้แล้ว คุณกันก่อนแล้วค่อยลงไปดูโรงพยาบาลกัน”

“พ่อ...” เสียงของปรกรณ์นั้นฟังดูปรามบิดาอยู่ในที ด้วยตั้งใจว่าหากเขามาทำงานที่นี้แล้วจะไม่ขอใช้อภิสิทธิ์บุตรชายของพ่อ. แต่จะพยายามทำตัวเหมือนหมอกคนอื่นๆ ในโรงพยาบาล และเมื่อปรกรณ์ตั้งใจไว้แล้ว ใครก็เปลี่ยนใจเขาไม่ได้ “ไม่เอาครับ ทำอย่างที่เคยทำเถอะ”

“พ่ออุตสาหิให้น้ำค้างไปต่อแถวซื้อขนมร้านโปรดของเรามาเป็น” นายแพทย์เด่นชัยเองก็รู้จักอ่อนของบุตรชายดี และเขาก็ไม่ละอายใจที่จะใช้จุดอ่อนนั้นมาเล่นงานชายหนุ่ม “จะไม่ทานสักหน่อยหรือไง”

“ถ้าคุณหมอไม่สะดวก เดี๋ยวฉันรีบไปยกของว่างเข้ามาให้ตอนนี้เลยก็ได้ค่ะ” สรวงสุรงค์เสนอทางออก เข้าใจว่าปรกรณ์คงไม่สบายใจที่จะอยู่ในห้องพ่อ. นานๆ ด้วยเกรงว่าจะตกเป็นที่ครหาว่าเพิ่งเข้ามารายงานตัววันแรกก็ใช้อภิสิทธิ์ในการเป็นลูกชายพ่อ. เสียแล้ว

“พี่ชอกาแฟดำนะ”

คำขอของปรกรณ์ถือเป็นการตกลงว่าเขายินดีจะใช้เวลาลอยอยู่กับเด่นชัยในห้องทำงานหลายๆ เด่นชัยจึงยิ้มออก ขณะที่สรวงสุรงค์รีบหมุนตัว สาวเท้าออกไปจากห้องเพื่อนำอาหารว่างมาให้แขกกิตติมศักดิ์ทันที

โดยไม่รู้ตัวเลยว่าเมื่อแผ่นหลังบอบบางของเธอพ้นห้องไปแล้ว ท่าทั้งสองคู่ที่จ้องมองกันและกันอยู่ก็เปลี่ยนไป แวดตาของเด่นชัยนั้นพรวาระยับขณะรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏบนใบหน้าเมื่อเอ่ยถามบุตรชาย

“เป็นยังไงบ้าง ทำทางรับมือยากไหมป็น”

“ก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่พ่อบอกไว้จะครับ” ปรกรณ์ถอนหายใจ “หน้าดูเท่านั้น...แต่ตอนแรกก็พูดดีอยู่”

“แสดงว่าโดนตีเข้าแล้วสินะ” เด่นชัยยิ้มมุมปาก หากปรกรณ์เอ่ยเช่นนี้แปลว่าชายหนุ่มคงไม่พ้นโดนสรวงสุรงค์แผลงฤทธิ์ใส่แล้วแน่ๆ

“ผมกวนประสาทเขาก่อนเองแหละครับ” ปรกรณ์ถอนหายใจ ก่อนตัดสินใจทรุดนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามกับพ่อ. ของโรงพยาบาล ซึ่งพ่วงสถานะพ่อของเขาด้วย “โทษเขาอย่างเดียวก็น่าได้ แหย่แมวจนตรอกก็ต้องโดนช่วน

เป็นธรรมดา”

“เราดูเห็นอกเห็นใจเขาอะป็น” ดวงตาฝ้าฟางของเด่นชัยนั้นจ้องมองดวงหน้าคมคายของปรกรณ์ ก่อนจะเป็นฝ่ายถอนหายใจเสียเองเมื่อเห็นแววจริงจ้งในดวงตาของบุตรชาย “เอาเถอะ เราโตแล้ว...พ่อจะไม่บอกว่าเราควรทำอะไรหรือไม่ควรทำอะไร”

“ผมตัดสินใจเองได้” ปรกรณ์ตัดบทด้วยน้ำเสียงราบเรียบ อย่างที่รู้กันนั้นแหละว่าหากเขาปักใจว่าจะทำอะไรแล้ว ใครก็เปลี่ยนใจเขาไม่ได้ “พ่อไม่ต้องห่วงผมหรอกครับ”

“เอาเถอะ” ครั้งนี้เป็นนายแพทย์เด่นชัยที่ตัดบทบุตรชาย ด้วยไม่อยากจะถกเถียงด้วยการทะเลาะกันเหมือนครั้งก่อนๆ เพียงชายหนุ่มตกปากรับคำมาช่วยงานที่โรงพยาบาลแห่งนี้เมื่อเขาเอ่ยปากขอร้อง เด่นชัยก็ดีใจมากแล้ว จึงพยายามเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นเสีย “คอนโดใหม่เป็นยังไงบ้าง มีปัญหาอะไรไหม”

“ไม่มีครับ” ปรกรณ์สบตาผู้เป็นพ่อ

เรื่องการย้ายมาอยู่ที่คอนโดแห่งใหม่นี้ก็เพราะพ่อของเขา นั่นแหละเป็นต้นเหตุ เมื่อเด่นชัยเอ่ยปากขอให้เขามาช่วยงานที่โรงพยาบาลเลิควิชาญเวช ปรกรณ์ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ และเมื่อย้ายที่ทำงานใหม่เขาจึงตัดสินใจซื้อคอนโดที่อยู่ใจกลางเมือง เพื่อสะดวกต่อการมาทำงานและประหยัดเวลาในการเดินทาง “แต่ยังตกแต่งไม่เรียบร้อย...พวกของใช้ในครัวยังไม่ มี เดี๋ยวรอวันหยุดคงมีเวลาไปเดินดู...”

ตอนนั้นเองที่สรวงสุรางค์กลับเข้ามาในห้อง พร้อมกับกาแฟของปรกรณ์และของว่างที่เด่นชัยบอกชายหนุ่มก่อนหน้านี้ หญิงสาววางทุกอย่างลงบนโต๊ะกลมหน้าโซฟาตัวยาว ก่อนจะรีบถอยออกไป แต่กระนั้นก็ไม่วายถูกเด่นชัยเรียกเอาไว้ก่อน

“น้ำค้าง...อย่าเพิ่งไปไหนนะ”

เสียงหัวนั้นหยุดเท้าของสรวงสุรางค์เอาไว้ที่หน้าประตู ก่อนที่เธอจะ

หันกลับมาสบตาคนเรียก โดยพยายามเลี่ยงการเผชิญหน้ากับตาคนซึ่งของ
ปรกรณ์ รับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าแววตาเช่นนั้นของชายหนุ่มหมายความว่า
อะไร “เดี๋ยวผมจะรบกวนคุณพาผมขึ้นไปแนะนำกับคนในโรงบาลแทน
ผมหน่อย ผมยังอ่านงานวิจัยไม่เสร็จ”

“ได้ค่ะคุณหมอ...” แม้ว่าเธออยากปฏิเสธเพียงไร แต่สรวงสุรางค์ก็โต
พอที่จะแยกแยะเรื่องความรู้สึกส่วนตัวกับหน้าที่ได้

“เท่านี้แหละ คุณไปเถอะ”

“ค่ะคุณหมอ” เลขาฯ สาวพยักหน้ารับคำสั่ง ก่อนจะเปิดประตูและ
เดินออกจากห้อง บอกตัวเองว่าต้องซ่อนความกลัวภายในใจเอาไว้ให้ลึกที่สุด
อย่าให้ปรกรณ์หรือใครสังเกตเห็น มือเรียวเล็กของสรวงสุรางค์สั่นระริกยาม
ที่หญิงสาวเอื้อมไปหยิบเอกสารรายงานการประชุม ไหล่เล็กสั่นกระเพื่อม
ตามจังหวะการหายใจแรงของเจ้าตัว ก่อนจะค่อยๆ กลับกลายมาเป็นจังหวะ
ปกติ เมื่อควบคุมความตระหนกเอาไว้ได้แล้ว ใบหน้างามของสรวงสุรางค์
ก็กลับกลายเป็นเย็นชา ไร้อารมณ์เหมือนเคย

ทว่ายังไม่ทันที่สรวงสุรางค์จะได้หายใจเต็มปอดดี จู่ๆ ประตูห้อง
ทำงานของผู้เป็นเจ้านายก็ถูกผลักออกมาโดยหนุ่มร่างสูงตันเหตุที่ทำให้เธอ
กลัวจนเกือบสติแตก ปรกรณ์ก้าวออกมาจากห้องทำงานของหมอเด่นชัย
สีหน้าของเขาอ่อนโยนระดับรอยยิ้มนิดๆ เหมือนครั้งแรกที่หญิงสาวพบ
เขา ชายหนุ่มเอามือยันบานประตูเอาไว้ ระหว่างที่หันหน้ากลับไปเอ่ยลา
เจ้าของห้อง ครั้งนี้ในฐานะลูกน้องได้บังคับบัญชา ไม่ใช่ในฐานะบุตรชาย

“ผมไปแล้วนะครับพอ.”

“ไปเถอะ...”

เจ้าของเสียงทุ้มนั้นแม้จะพยายามวางตัวให้เป็นเจ้านายอย่างที่ปรกรณ์
ร้องขอ แต่ความเมตตาในน้ำเสียงก็ทำให้สรวงสุรางค์ที่รีบร้อนลุกขึ้นยืนเพื่อ
รอรับปรกรณ์นั้นจับสังเกตได้ว่าในสายตาของเด่นชัย...ปรกรณ์ก็ยังคงเป็นลูกชาย
มากกว่าลูกน้อง เด่นชัยร้องบอกเธอที่ยืนรอปรกรณ์อยู่ด้วยน้ำเสียงที่ยัง

เปี่ยมความเมตตาไม่ต่างกัน

“น้ำค้าง...เดียวพาหมอปีนเขาไปดูโรงบาล แล้วก็เอามือถือสำหรับใช้ในโรงบาลให้เขาด้วยนะ เดียวพรุ่งนี้ตอนเข้ามาทำงานจะลำบาก”

“คะคุณหมอ” เมื่อสรวงสร่างค์ผงกหัวรับคำสั่งจากเจ้านาย แวตาอบอุ่นของปรกรณ์ก็หยุดที่ใบหน้านามของหญิงสาว แวตาของเขาทำให้สรวงสร่างค์รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ แปลกๆ ในดวงตาคมซึ่งนั้นไม่มีประกายความมุ่งมั่นหรือชิงชัง กระทั่งความรังเกียจจากสายตาของปรกรณ์เธอก็มองไม่เห็น และนั่นทำให้สรวงสร่างค์รู้สึกทำอะไรไม่ถูกเป็นครั้งแรกในชีวิต

หญิงสาวจึงสบตากับปรกรณ์อย่างไม่มีทางเลือก บอกตัวเองว่าการดูแลชายหนุ่มคืองานของเธอในวันนี้ สรวงสร่างค์จึงยิ้มออก แต่ก็เป็นรอยยิ้มแสนเยือกหยิ่งที่ทำให้หัวใจของหนุ่มรุ่นพี่นั้นขมวดเข้าหากันอย่างสงสัยและไม่ชอบใจเท่าไร

“ไปกันหรือยังคะคุณหมอ”

ปรกรณ์แน่ใจว่าครั้งนี้คำว่า ‘คุณหมอ’ ที่หลุดจากริมฝีปากงานั้นหมายถึงเขา และนั่นเป็นสิ่งที่ทำให้หัวใจของปรกรณ์ขมวดเข้าหากันแน่นยิ่งกว่าเดิม จำได้ว่าเมื่อครุ่นเขาบอกให้เธอเรียกเขาว่าพี่ป็นแล้วไม่ใช่หรือ

“พี่บอกให้เรียกว่าพี่ป็นไง” เสียงหัวนั้นตำหนิสรวงสร่างค์อยู่ในที แม้ไม่จริงตั้งแต่สำหรับคนที่ใจดีเสมออย่างปรกรณ์ก็นับว่าเป็นเรื่องน่าตกใจทีเดียว ด้วยปกตินั้นชายหนุ่มแทบไม่เคยพูดเชิงติติงใครเลย “จำไม่ได้หรือบอกไปเมื่อไหร่”

“เรียกคุณหมอเหมาะแล้วค่ะ” สรวงสร่างค์ยิ้ม แต่รอยยิ้มนั้นเลยไปไม่ถึงดวงตาคมของหญิงสาว ทำให้ปรกรณ์นั้นอดที่จะสงสัยไม่ได้ว่าอะไรทำให้สรวงสร่างค์เป็นอย่างนั้น “ฉันไม่ยากตีสนิท ที่นี้...หลายคนหลายความคิด อย่าทำให้คนเขาหาเรื่องราวเราได้เลยคะ”

“ใครว่าอะไรหรือ” ปรกรณ์ปิดประตูห้องทำงานของเด่นชัย ก้าวตามร่างบอบบางของสรวงสร่างค์ไปตามทางเดิน ย้อนไปที่ลิฟต์เพื่อลงไปดูแผนก

ต่างๆ ก่อนเข้ามาทำงานจริงในวันพรุ่งนี้

“คนเขาก็ว่าไปเรียนนั่นแหละค่ะ” มุมปากงมนั้นกระตุกนิดๆ เป็นรอยยิ้มเย้ยหยันแต่ไม่โอ้อวดอะไรไปมากกว่านั้น ทว่าปรกรณ์มั่นใจว่าเขาพอจะเข้าใจ ว่าเรื่องที่สรวงสุรางค์กำลังเยาะหยันนั่นคือเรื่องอะไร “ใครอยากพูดอะไรก็พูด เชิญคุณหมอล่ะ”

“เราไปก่อนเลย พี่เป็นผู้ชาย” ปรกรณ์มองตามมือเล็กๆ ที่หายไปทางลิฟต์ เชิงออกคำสั่งให้เขาเดินเข้าไปก่อน แล้วชายหนุ่มจึงถอนหายใจแรงๆ รู้สึกหงุดหงิดที่สรวงสุรางค์ปฏิบัติต่อเขาเหมือนเขานั้นสูงส่งกว่าเธอ...ต้องให้เขาเดินก่อน แต่ขณะเดียวกันเธอก็ปิดปากเงียบ ถามอะไรก็ไม่ตอบอย่างตรงไปตรงมา ไม่รู้ว่าเธอระมัดระวังตัวอย่างนี้กับทุกคนหรือเป็นแค่กับเขา

กระทั่งร่างระหงของหญิงสาวก้าวนำเข้าไปก่อน อารมณ์ขุ่นใจเมื่อครู่ของปรกรณ์จึงคลายลง ยิ่งเมื่อก้าวเข้าไปสมทบกับสรวงสุรางค์ในลิฟต์แล้ว ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกกุหลาบลอยมากระทบจมูก ปรกรณ์ก็อารมณ์ดีอย่างบอกไม่ถูก

“ก็ไม่มีใครบอกว่าคุณหมเป็นผู้หญิงนี่คะ” ผู้หญิงตัวจริงนั้นชำเลืองมองนายแพทย์หนุ่มด้วยหางตา ก่อนจะถอนหายใจแรงๆ เหมือนที่เขาเพิ่งทำ แล้วเธอก็กลายเป็นคนหงุดหงิดเสียเองเมื่อพบว่าสีหน้าของปรกรณ์ยังประดับรอยยิ้มอยู่ไม่จาง เลยอดที่จะหมั่นไส้เขาขึ้นมานิดๆ ไม่ได้ “คุณหมออารมณ์ดีอะไรหนักหนาคะ ยิ้มอยู่ได้...ไม่เมื่อยหรือไง”

“ที่เราน้ำบูตเนี่ย เพราะเมื่อยเธอ”

ปรกรณ์ไม่ตอบคำถาม แต่เป็นฝ่ายย้อนถามจนอีกฝ่ายออกอาการหงุดหงิดมากกว่าเดิม โกรธที่ปรกรณ์ยังคงมองเธอด้วยสายตา ‘แบบนั้น’ แถมยังกล้าตีรวนเธอถึงขนาดนี้ เอาเถอะ...เห็นว่าเขาอายุปุนนี้แล้วหรอคะ เธอจึงไม่อยากทะเลาะกับเขาให้คนอื่นพูดลั่นหลังได้ว่าเธอนั้นป็นเกลียว

“หน้าฉันก็เป็นอย่างนี้...ไม่ได้บูตเพราะเมื่อย หรือเพราะรำคาญใคร”

“ระวังเถอะ...หน้าบูตอย่างนี้เดี๋ยวตีนกาจะมาเยือนเร็ว” คุณหมอคน

เดียวในห้องโดยสารนั้นแกล้งว่า ต้องการยั่วโทะของสรวงสุรางค์ให้ทวิชขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี

“ยืมเหมือนคนปัญญาอ่อน ตีนกากีมาเยือนเร็วเหมือนกันนั่นแหละคะ” แม้จะไม่ได้เป็นหมอ แต่เรื่องเพียงเท่านี้สรวงสุรางค์ก็พอจะรู้ยู่บ้าง

“แหม...แต่ยืมบ่อยสุขภาพจิตดีนะน้ำค้าง” ปกรณ์พิมพ์ ไม่คิดโกรธคนปากร้ายแม้สักนิด “สวยขนาดนี้...ยืมบ่อยๆ ถือว่าทำบุญให้ผู้ชายโสดอย่างพี่”

“ไม่เห็นจะเกี่ยวกันตรงไหน...” เธอมองค้อน

“เกี่ยวสิ...ทำไมจะไม่เกี่ยว” หนุ่มร่างสูงเอามือไพล่หลังทั้งสองข้างเอ่ยโดยไม่มองคนยืมยากซ่างๆ เพราะไม่จำเป็น รู้ว่าอย่างไรหญิงสาวก็คงไม่ทำตามที่เขาขอร้องหรอก แต่ก็มิวายเอ่ยอ่อนอย่างมีความหวังนิดๆ “คนไม่มีแฟน...ก็อยากเห็นยืมกว้างๆ ของคนสวยเป็นธรรมดา ไม่อย่างนั้นจะเอากำลังใจที่ไหนไปทำงาน”

“คุณหมอ...” สรวงสุรางค์ไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองกำลังถูกเกี้ยวอยู่จริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือเธอกำลังถูกนายแพทย์ปกรณ์จีบซึ่งๆ หน้า และเสียใจที่เธอต้องบอกปัดไม่ตรีเขา ต้องยอมเสียมารยาทต่อชายหนุ่มทั้งที่เพิ่งพบกันเป็นครั้งแรกด้วยการเอ่ยออกไปอย่างตรงไปตรงมาตามนิสัยคนปากไว “ฉันไม่ชอบคุณหมอหรอกคะ แต่ฉันเชื่อว่ามีสาวๆ เป็นพรวนที่เต็มใจจะยืมให้คุณหมอทั้งวันทั้งคืน...ถ้าคุณหมอต้องการ”

“ถ้าอยากให้คนอื่นยืมให้พี่ พี่จะมาขอให้เรายืมทำไมละ” ปกรณ์เอ่ยถามหญิงสาวด้วยคำถามง่ายๆ แต่ทำให้สรวงสุรางค์ชะงักไปครู่หนึ่ง ซึ่งเป็นอีกครั้งที่เธอทำอะไรไม่ถูก “แต่ถ้าหวงก็ไม่ต้องยืมบ่อยก็ได้ เพราะพี่เองก็หวง”

“คุณหมอต้องหยุดเดี๋ยวนี้ละคะ” สรวงสุรางค์ชักสีหน้า หันมองปกรณ์เต็มตา เอ่ยกับเขาเสียงเฉียบเหมือนทุกครั้งที่ต้องการทำใ้ใครสักคนเลิกซุบซิบเรื่องของเธอ สุภาพแต่เด็ดขาดจนปกรณ์หนุ่มความสนใจมา

ที่เธอเพียงคนเดียว “ฉันไม่รู้ว่าคุณหมอทำอย่างนี้เพราะอะไร แต่ฉันจะขอพูดตรงๆ ว่ามันไม่เหมาะสม แล้วฉันก็ไม่ชอบ”

“ไม่ชอบพี่ หรือไม่ชอบที่พี่จิบเราที่ทำงาน” ปกรณ์ยังคงมีคำถาม

“ทั้งสองอย่างค่ะ” สรวงสุรางค์กระแทกเสียงหนักๆ ตอบ พร้อมถอนหายใจเสียงดังเพื่อระบายความหงุดหงิด “เราเพิ่งเจอกัน แล้วคุณหมอก็ไม่ควรจิบฉันด้วย...เราต้องทำงานด้วยกันอีกนาน”

“เรื่องเพิ่งเจอกัน...เอาไว้พຼ່ງนี้พี่มาจิบใหม่” ปกรณ์เสนอทางออก ยิ้มแฉ่งเมื่อก้มหน้าลงมาสบตาหญิงสาวที่จ้องเขาด้วยตาขุ่นเขียว “แต่เรื่องที่เรากำลังทำที่เดียวกัน...มันช่วยไม่ได้นะน้ำค้าง งานแบบถ้าจะให้พี่ไปหาแฟนข้างนอก...ก็คงไม่พ้นอยู่เป็นโสดไปจนตาย อีกอย่าง...ที่โรงเรียนนี้เราก็ไม่ใช่คู่แข่งสักหน่อย”

“เราไม่ได้เป็นอะไรกันค่ะคุณหมอ” สรวงสุรางค์เอ่ยเสียงแข็ง คู่เค่ออะไรกัน...บ้าจริงเชียว

“ยังไม่ได้เป็นอะไรกัน” ปกรณ์แกล้งยิ้มแฉ่งจนตาหยี ทำให้คนใจแข็งมาตลอดรู้สึกหวิวๆ ในช่องท้อง

“เราจะไม่มีทางเป็นอะไรกัน” หญิงสาวย้าให้หนักแน่นที่สุดเพื่อว่าปกรณ์จะเข้าใจ แล้วเลิกคิดเรื่องจิบเธอเสียที

“อย่ามั่นใจอะไรนักเลย พี่เก่งการทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้จะตาย” ชายหนุ่มยิ้มกริ่มอย่างเจ้าเล่ห์ “แล้วเราจะรู้...”

“คุณหมอ...”

“เรามาถึงกันแล้ว...น้ำค้าง”

ปกรณ์เอ่ยยิ้มๆ ไม่ให้ออกาสหญิงสาวตัดไม้ตีสเขา แล้วชี้ให้เห็นว่าตอนนี้ลิฟต์หยุดนิ่งและประตูกำลังจะเปิดออก ทำให้หญิงสาวไม่มีทางเลือกต้องเดินนำร่างสูงออกไป เชิดหน้าอย่างเย่อหยิ่ง สรวงสุรางค์สูดลมหายใจเข้าปอดหนักๆ ราวกับเรียกความกล้า และกลับมาสวมหน้ากากเย็นชาอีกครั้ง หลังเสียกิริยาเพราะโดนปกรณ์จิบซึ่งๆ หน้าเมื่อครู่

“นี่...จะพาพี่ไปแนะนำกับใครบ้างเธอ”

“คงไม่ต้องแนะนำอะไรมากหรอกค่ะ...ส่วนมากเขาก็รู้จักคุณหมอกันแล้วทั้งนั้น” หญิงสาวเอ่ยนิ่งๆ น้ำเสียงไม่ยินดียินร้ายกับความดังของปรกณที่เธอเพิ่งรู้เมื่อไม่กี่วันก่อน เพราะหลังจากข่าวที่ชายหนุ่มจะย้ายมาทำงานที่นั่นหลุดออกไป เหล่าพยาบาลที่โสดและไม่โสดก็ออกอาการตื่นเต้นพูดเรื่องของชายหนุ่มกันเป็นวันๆ ยังไม่รวมถึงคุณหมอสาวๆ อีกหลายรายที่ส่งข้อความมาหาเธอโดยตรง ทั้งที่เกลียดชังหน้าเธอกันทั้งโรงพยาบาล แต่พวกเขาก็อมละเว้นให้เธอเพราะอยากรู้เรื่องปรกณก่อนคนอื่นๆ คงกลัวว่าหากช้า...มือดีจะคว้าคุณหมอบินผู้แสนดีไป “หลายคนก็เป็นแฟนคลับคุณหมอ บางคนก็ยืมสวย”

“บอกแล้วไง...ว่าไม่ได้อยากได้ยืมของคนอื่น” ปรกณแสรังถอนหายใจแรงเพราะความต้อร้นของสรวงสุรงค์ “พี่อยากเห็นยืมของเรา เท่านั้น ก็ทำให้กันไม่ได้เชียวหรือ”

“ฉันไม่ทำอะไรให้ใครฟรีๆ หรือค่ะ” หญิงสาวเบนสายตามาหยุดที่ดวงหน้าคล้ำของร่างสูง มองเขินอย่างซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเอ่ยอย่างข่มขู่แกมตักเตือนอยู่ในที่ “ฉันไม่ใช่คนดีขนาดนั้น”

“พี่รู้...”

รอยยิ้มของปรกณนั้นยังมีอยู่เต็มหน้า ทว่าแวตานั้นแปลกไป มันทำให้เธอรู้สึกเกือกระดาก เหมือนเด็กเกรที่โดนผู้ใหญ่จับได้ว่ากระทำความผิด แต่เขากลับไม่โกรธหรือคิดจะลงโทษเธอ

“เพราะถ้าเราเป็นคนดี เรื่องมันคงไม่เป็นอย่างนี้...”

๒

หนีเสือปะจระเข้

กริ๊ด! คุณหมอบี้นหล่อมว้าก...

สรวงสุรางค์ก้มมองข้อความจากกรุ๊ปไลน์ใหญ่ของโรงพยาบาล ซึ่งมีพนักงานทุกคนอยู่ในกรุ๊ป ข้อความที่ถูกส่งมานั้นมาจากพยาบาลคนหนึ่งซึ่งหากจำไม่ผิดน่าจะอยู่ที่แผนกอีอาร์...คิ้วงามของเลขาฯ สาวนั้นขมวดเข้าหากันแน่นด้วยความหงุดหงิด นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีเรื่องไม่เป็นเรื่องถูกยกเข้ามาพูดในกรุ๊ปไลน์ของโรงพยาบาล คราวก่อนนั้นเป็นเรื่องการรวบรวมเงินเพื่อนำไปทำบุญ สรวงสุรางค์ก็พอจะหยวนใจให้ได้ แต่คราวนี้กลับเป็นเรื่องของนายแพทย์คนใหม่ที่ทำตัวไม่เหมาะสมกับเธอ

สรวงสุรางค์จึงอดที่จะรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้ เห็นที่คราวนี้ต้องออกปากเตือนแล้วละกระมัง ว่ากรุ๊ปไลน์ของโรงพยาบาลเอาไว้คุยกันแค่เรื่องงานเท่านั้น...

ขอโทษค่ะ ผิดกรุ๊ป

เจ้าของข้อความก่อนหน้านี้ส่งข้อความใหม่เข้ามา ทำให้ความหงุดหงิดของหญิงสาวลดลงได้กึ่งหนึ่ง แต่ก็อดค่อนข้างเคแะเจ้าของข้อความนิดๆ ไม่ได้

อยู่ดี แล้วหญิงสาวก็พยายามเตือนตัวเองว่าเธอไม่อยากทะเลาะกับคนพวกนั้นอีกแล้ว ตอนนี้เธอมีงานสำคัญต้องทำ และมีธุระส่วนตัวที่รอให้แก้ไขอยู่อีกกองพะเนิน

กริ่ง!

ท่อนแขนงามนั้นวาดไปยกหูโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานของตัวเองขึ้นมาแนบหู ก่อนจะกรอกเสียงเป็นการเป็นงานลงไป แม้ว่านี่จะเลยเวลาเลิกงานของเธอไปครู่ใหญ่แล้วก็ตาม “สรวงสุรางค์พูดสายค่ะ ไม่ทราบว่าจะติดต่อเรื่องอะไรค่ะ”

“น้ำค้าง...นี่พี่เองนะ ปีน”

เสียงหัวของผู้ที่เธอจำได้ว่าเพิ่งแยกกันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้หลุดออกมาตามสาย ทำให้สรวงสุรางค์อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจแรงๆ ครั้งหนึ่งเพื่อระบายอารมณ์หงุดหงิด

“น้ำค้าง..ได้ยินพี่ไหม”

“ฟังอยู่ค่ะคุณหมอ” หญิงสาวกรอกเสียงโต้ ไม่สนใจว่าเธอจะได้ยินเสียงกระแทกลมหายใจของเธอหรือไม่ พลังเอื้อมมือไปจัดเอกสารและข้าวของบนโต๊ะ เตรียมตัวเลิกงาน หูก็ฟังปรกณไปพร้อมกัน “ไม่ทราบว่า มีอะไรหรือเปล่าค่ะ”

“เปล่า พี่จะถามว่าผอ. ออกไปหรือยัง”

“อ้อ ผอ. ออกไปพักใหญ่แล้วค่ะ” หญิงสาวหายใจคล่องขึ้น ที่แท้เขาก็โทร. มาหาพ่อของเธอเอง “ให้ฉันเรียนท่านให้ไหมคะ”

“ไม่ต้อง เพราะคนที่พี่มีธุระด้วยนะเป็นเราต่างหาก” เสียงหัวนั้นดังอยู่ใกล้หูของเธอเหลือเกิน...สรวงสุรางค์ที่กำลังก้มหน้าจัดของบนโต๊ะเงยหน้าขึ้น และเห็นว่าร่างสูงของปรกณนั้นยืนนิ่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานเธอก่อนแล้ว คล้ายกับว่าเธออยู่ตรงนั้นมาแล้วพักหนึ่ง เพราะสีหน้าและแวตาวาวระยับของเขาทำให้สรวงสุรางค์เข้าใจเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย...ปรกณกำลังขบขันเธอ

หญิงสาวลดหูโทรศัพท์ลง วางสาย สบตาพวาระยับของนายแพทย์

หนุ่มด้วยแววตาขุ่นขวางนิตๆ

“ไม่ได้ยินตอนพี่เดินมาใช้ไหมล่ะ” เขารู้ว่าตัวเองผีเท้าเบา หากไม่เป็นหมอคงไม่พ้นมืออาชีพเป็นพวกตีนแมวแน่

“ถ้าจะมา จะโทร. มาทำไมล่ะคะ”

“ก็กลัวว่าผอ. ยังอยู่นะสิ” ปกรณ์ว่าพลางลดสายตามองกระเป๋าทือประจำตัวของหญิงสาว เขาคาดการณ์ทุกอย่างได้เหมาะสมยิ่งมาก และโชคดียิ่งด้วยที่มาทันเวลาก่อนที่สรวงสร่างจะออกไปจากโรงพยาบาล “จะกลับแล้วใช่ไหม...”

“ค่ะ” หญิงสาวผงกหัวรับ โกหกไปก็เท่านั้นเพราะทุกอย่างบ่งชี้ว่าเธอกำลังจะกลับบ้านขนาดนี้แล้ว “แล้วไม่ทราบว่าคุณหมอมืออะไรคะ มีปัญหาเรื่องมือถือหรือเปล่าคะ”

“อืม...จะว่าอย่างนั้นก็ได้” ปกรณ์ยกมือเกาจมูกแก้เก้อ เพราะปัญหาเท่านั้นขอให้รุ่นน้องสักคนช่วยก็ได้ ไม่ต้องถ่อขึ้นมาหาเลขาฯ ของผอ. แต่เขาอยากเจอสรวงสร่างคืออีกครั้งก่อนเข้ามาทำงานอย่างเป็นทางการวันพรุ่งนี้คิดว่าพรุ่งนี้เขาคงไม่มีเวลาว่างอย่างนี้จึงรีบทำคะแนนกับหญิงสาวดีกว่า “เดินไปคุยไปได้ไหม”

“เอ่อ...ฉันว่า...” สรวงสร่างจึงหลุดปากคำนอกไปก่อนเธอจะรู้ตัวเสียอีก แม้ว่ามันจะทำให้ปกรณ์ขมวดคิ้วมองหน้าเธอ หญิงสาวก็ยังทำสีหน้าไม่ยักสู้ดี คล้ายเธอนั้นไม่สบายใจกับการที่จะเป็นเพื่อนร่วมทางกับเขา แม้ว่าระยะทางจะมากหรือน้อยเธอก็ไม่สบายใจ ครั้งนี้จึงเป็นปกรณ์ที่ต้องเป็นฝ่ายผ่อนลมหายใจออกมายาวเหยียด ก่อนเอ่ยปากอธิบายเพิ่ม

“เรื่องกรู๊ปไลน์ของโรงพยาบาล แล้วก็เรื่องยิบย่อยอีกหลายเรื่องนะ” เขาเอ่ย วันวรรคไปครู่หนึ่งหลังเห็นสีหน้าลังเลก่อนเปลี่ยนมาเป็นโล่งใจของหญิงสาว “ไปเถอะ พี่อยากคุยกับเรา”

“สักครู่นะคะ ขอฉันเก็บของสักครู่” สรวงสร่างพิมพ์ำ มือก็สาละเวนเก็บของที่จะนำกลับบ้านไปด้วยลงกระเป๋าคู่เดียวหญิงสาวก็พร้อม...

เหลียวมองโต๊ะทำงานเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเดินมาพบกับปรกรณ์ที่ยืนมองการกระทำของเธอตลอดเวลา “ไปค่ะ”

“ของน้อยจัง” ชายหนุ่มหาเรื่องชวนคุยระหว่างสาวเท้าเคียงร่างระหงของคนที่เขาตั้งใจไปย้งลิฟต์โดยสาร “กระเป๋าถือใบเดียวเอง”

“พอดีว่าต้องไปทานข้าว...”

“ทานข้าวกับใคร” สายตาของปรกรณ์ชำเลื่องมองดวงหน้างามของสรวงสุรางค์อย่างกดดัน เสียงทุ้มลึกที่ชวนให้สาว ๆ แข้งขาอ่อนก่อนหน้าก็ปลันกระด้างขึ้น ทันทีที่ได้ยินว่าหญิงสาวมีนัดกับคนอื่นเสียแล้ว “นี่มีนัดอยู่แล้วหรือ”

“พี่สาวของฉันเองค่ะ” สรวงสุรางค์บอกแม้จะอยากเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นเรื่องส่วนตัวก็ตามที “นัดกันไว้นานแล้ว ไม่ใช่เพราะอยากเลี้ยงคุณหมอหรอกค่ะ”

“รู้ด้วยเหรอว่าพี่คิดว่าเรากำลังหาเรื่องหลบหน้าพี่”

ปรกรณ์หรีดตา ยิ้มกริ่มเมื่อตระหนักได้ว่าสรวงสุรางค์นั้นไม่ใช่ผู้หญิงโง่หรือไม่เข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร...ที่เธอทำเป็นวางท่าร้ายกาจจิกกัดเขาก็เพราะต้องการให้เขาอยู่ห่างๆ เท่านั้น

“ค่ะ เพราะฉันไม่ได้กลัวอะไรคุณหมอเสียหน่อย ไม่เห็นต้องหลบหน้า” หญิงสาวกระแทกเสียงตอบ

“แน่ใจหรือว่าพี่ไม่น่ากลัว” ปรกรณ์ถามยิ้มๆ ทว่าแววตาคมนั้นเปลี่ยนไปในบัดดล แต่ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรก...สรวงสุรางค์ไม่ได้กลัวเขาจนมือไม้สั่น เธอสามารถสะกดความกลัวของตัวเองเอาไว้ได้หน้ากากเย็นชา เงยหน้าผสานสายตาได้ชายหนุ่มอย่างท้าทาย กระทั่งปรกรณ์ต้องเป็นฝ่ายหลบตาก่อนสิ้นทิวาระเบาๆ ด้วยความระอาต่อความกล้าของสรวงสุรางค์

“น้ำค้าง...รู้ไหมว่าบางครั้ง บางเรื่องเราก็ไม่ควรติดกับพี่” ชายหนุ่มพึมพำด้วยน้ำเสียงอบอุ่นที่ทำให้หัวใจอันหยาบกระด้างของหญิงสาวสั่นไหว แม้จะเพียงเล็กน้อยแต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่สำหรับคนที่คิดว่าตัวเองไร้ความ

รู้สึก หัวใจตายด้านไปแล้วหลายปีอย่างสรวงสุรางค์ “พี่รู้ว่าเราฉลาด ผอ.เองก็เชื่อว่าท่านจะไม่รู้...”

“ฉันจะทำงานให้ผอ. เต็มที่ค่ะคุณหมอ” เสียงหวานของหญิงสาวแข็งแกร่งขึ้นจนผิดหู ไหล่แกมก็เหยียดตรงอย่างผ่าเผย นัยหนึ่งเพื่อเตรียมตัวรับมือปรกรณ์และคำพูดเชือดเฉือนของเขา “จะทํายังสุดความสามารถ เท่าที่เลขาฯ คนหนึ่งจะทำได้...”

“เอาเถอะ ถ้าเธออยากสร้างทำเป็นไม่รู้ต่อไป พี่ก็จะไม่บังคับ” ปรกรณ์มองหน้างานของคนที่ย้องเขาอย่างระแวดระวัง ก่อนจะเป็นฝ่ายลงให้หญิงสาว เพราะรู้ดีว่าเป็นวันแรกที่ได้พบกัน เขาไม่ควรทำให้สรวงสุรางค์เข้าใจว่าเขาเป็นศัตรูของเธอ

เพราะปรกรณ์รู้...หากสรวงสุรางค์เชื่อว่าเขาเข้ามาเพื่อที่จะทำร้ายเธอ เธอไม่มีทางยอมตกเป็นเป้าหนึ่งหรือเหยื่อเนื้อหวานๆ ให้เขาจับง่ายๆ เธอจะหนี และกัดเขี้ยวเล็บ พิษสงทุกอย่างที่มีมาเล่นงานเขา...เหมือนที่เธอทำต่อทุกคน

“เพราะพี่ไม่ได้อยากให้เราเกลียดพี่”

“ฉันไม่ได้ไร้เหตุผลขนาดนั้นค่ะคุณหมอ” สรวงสุรางค์แปลกใจที่ชายหนุ่มยอมลงให้เธออย่างง่ายดาย แต่กระนั้นหญิงสาวก็มีวัยค่อนวงใหญ่เมื่อเอ่ยแก้ต่างให้ตัวเอง “แล้วก็ไม่ได้เที่ยวเกลียดใครไปทั่วด้วย...คุณหมออย่ารีบเชื่อทุกอย่างที่ได้ยินมาสิคะ”

“รู้ด้วยเธอว่าพี่ได้ยินอะไรมา” ผู้ที่ใช้เวลากับเหล่าพยาบาลและเพื่อนร่วมอาชีพอยู่ก่อนวันตอนที่เดินทัวร์โรงพยาบาลนั้นนมย้ม สบตาคนที่ใครๆ ก็กระซิบเตือนเขาเรื่องเธอกันเป็นเสียงเดียวว่าอย่าเข้าใกล้ “อย่างนั้นแสดงว่าโดนคนเขาพูดถึงบ่อยๆ นะสิ”

“ก็สมควรโดนแล้วละค่ะ” สรวงสุรางค์โต้ ยิ้มมุมปากนิดๆ ด้วยสมเพชตัวเองมากกว่าที่จะเหยียดหยันเพื่อนร่วมงานที่ชอบเอ่ยถึงเธอลับหลัง แต่พอเจอหน้ากลับยิ้มแย้ม...หน้าไหว้หลังหลอกกันทั้งนั้น “คุณหมอบอก

เองว่าฉันไม่ใช่คนดี”

“พี่บอกว่าพี่รู้...” ปกรณ์เว้นวรรค นานพอที่จะสบสายตากับสายตาเย็นชาของสรวงสุรางค์ ก่อนจะพูดต่อ “รู้ว่าเราไม่ใช่คนดี”

“ก็เหมือนกันนั่นแหละ”

“ไม่เหมือนหรือน้ำค่าง...” เสียงห้าวที่อ่อนโยนจนทำให้หัวใจของผู้ฟังนั้นสั่นสะท้าน เกือบเชื่อจริงๆ ว่าปกรณ์นั้นไม่ได้มีเจตนาแอบแฝงในการตีสอนเธอครั้งนี้ ทว่าสรวงสุรางค์มีบทเรียนครั้งใหญ่กับการเชื่อใจคนอื่นมาครั้งหนึ่งแล้ว เธอจะไม่พลาดอีก “เมื่อไหร่ที่เราเลิกสวมหน้ากากนางร้ายไปให้คนอื่นไปไกลๆ...ทุกคนเขาก็จะรู้ว่าน้ำค่างตัวจริง อีกคนที่อยู่ข้างในเป็นคนยังไง”

“ถ้าไม่เคยมีน้ำค่างคนนั้นล่ะคะ” มือเล็กๆ ของสรวงสุรางค์กำหมัดแน่น สั่นระริกเมื่อทุกคำพูดของชายหนุ่มเหมือนลูกธนูปลายแหลมที่พุ่งเข้ามาปักอก ทะลุเกราะที่เธอเพียรสร้างมาหลายปีได้อย่างง่ายดาย ทำให้เธอหวาดหวั่น...และกังวลถึงตัวจริงของคุณหมอปกรณ์ ทรัพย์สินรักษ์

ลึกๆ แล้วสรวงสุรางค์ก็มีความรู้สึกว่าคุณหมอที่แสนดีตรงหน้าเธอเป็นเพียงภาพลวงตาเหมือนกัน “ถ้าน้ำค่างคนนั้นตายไปตั้งนานแล้วล่ะคะ”

“พี่ไม่คิด...”

“คุณหมอละ” หญิงสาวตัดบทชายหนุ่ม ด้วยน้ำเสียงราบเรียบบอกชัดถึงความจริงจังที่พลอยทำให้ปกรณ์จำต้องเงยบ แม้ตนจะยังพูดไม่จบก็ตาม “เราสองคนไม่ใช่คนที่จะเป็นเพื่อนกันได้หรอกค่ะ เลิกคิดเรื่องนั้นไปเถอะ”

“ก็ไม่ได้อยากเป็นเพื่อน” ปกรณ์เอ่ยตอบง่ายๆ สบตากับเจ้าของนัยน์ตาคมตรงหน้านิ่งอย่างสื่อความหมาย คล้ายต้องการให้หญิงสาวรับรู้ความรู้สึกจริงใจผ่านสายตาของเขาเอง

“แบบนี้ยังเป็นไปไม่ได้ค่ะ” หัวใจของสรวงสุรางค์อ่อนแออยู่เสียวินาที ก่อนความขมขื่นจะรุกคืบเข้ามาครอบครองพื้นที่ในหัวใจเธอ มุมปาก

งามขยับยกขึ้นเป็นรอยยิ้มสมเพศตัวเองอีกครั้ง จนปรกณ์ต้องหรีตามองการกระทำนั้นของหญิงสาว

“พี่ไม่ได้จะเล่นๆ กับเรานะ” เขาต้องการให้เธอเข้าใจความตั้งใจจริงของเขา “เรื่องข่าวลือ...พี่ไม่เชื่อหรอก”

“ถ้าชาวพวกนั้นไม่ใช่ข่าวลือละคะ” สรวงสุรางค์ซ่อนตาขึ้นมองดวงหน้าคมคาย เธอเพิ่งรู้ได้ตัวนี้เองว่าคำว่าหล่อละลายใจเป็นอย่างไร เพราะออร่าความหล่อของปรกณ์กำลังทำลายกำแพงน้ำแข็งในใจเธอให้กลายเป็นเพียงน้ำเหลวๆ และเป็นสิ่งที่สรวงสุรางค์จะปล่อยให้เกิดขึ้นไม่ได้!

ร่างบอบบางก้าวถอยหลัง เพิ่มระยะห่างระหว่างเธอกับปรกณ์ด้วยความระแวงทันที ทำราวกับว่านั่นจะช่วยให้เธอรอดพ้นจากรังสีความหล่อแสนดีของชายหนุ่มได้อย่างไรอย่างนั้น

“หะ...ถ้าฉันเป็นอย่างที่ใครๆ เขาว่าละคะ คุณหมอมจะว่ายังไง”

“ก็ไม่ว่ายังไง...” ปรกณ์ขมวดคิ้ว ไม่คิดว่าการที่คนอื่นๆ นิินหาสรวงสุรางค์นั้นจะเป็นปัญหาแก่เขาตรงไหน “พี่ไม่ใช่คนหูเบา เชื่อทุกเรื่องที่ได้ยินมาหรอกนะน้ำค้าง”

“แต่ครั้งนี้คุณหมอมควรเชื่ออะคะ” น้ำเสียงลั่นหวั่งที่เธอใช้นั้นทำให้คิ้วเข้มของปรกณ์ขมวดเข้าหากันด้วยความสับสน ตลอดทั้งวันนี้เจอสรวงสุรางค์ในหลายภาค ทั้งภาคไร่หัวใจ ภาคปากร้ายแม่แต่ภาคที่ชอบเอาชนะ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาพบเธอในภาคลั่นหวั่ง “อย่าลดตัวมาคบหา มาเป็นเพื่อนกับฉันเลยอะ...”

“พี่ไม่ใช่คนที่อะ...”

“พี่สาวฉันเป็นโสเภณีอะคุณหมอ” สรวงสุรางค์ตัดบทด้วยคำพูดที่ทำให้ปรกณ์ต้องเบิกตากว้างอย่างคาดไม่ถึง “แล้วตอนนี้ก็เป็นแม่เลี้ยงขาเด็กเอ้าะให้พวกเสียดินหากลับ...ถ้าคุณหมอไม่รู้วันนี้ อีกไม่นานคุณหมอมก็จะมี...”

“เรื่องนี้ต้องมีอะไรมากกว่าที่เราเล่าจริงไหม” ปรกณ์เรียนรู้จากมารดา

ผู้ล่วงลับไปแล้วของเขาที่จะไม่ตัดสินใจใครเพียงเพราะคำพูดหรือการเล่าต่อๆ มาเพียงไม่กี่ประโยค

“แล้วที่ฉันเรียนจบสูง...ได้รับปริญญา มีบ้าน มีรถได้ทุกวันนี้ก็เพราะพี่สาวของฉัน เพราะงานที่พี่สาวของฉันทำ...” คำนี้สรวยสร้างคำจามาจากที่คนอื่นนิทาเธออีกทอด “คุณหมอรู้แล้วก็ควรอยู่ห่างๆ ฉันไว้นะคะ” เธอเอ่ยเหมือนเรื่องนี้เป็นเรื่องปกติที่เธอทำใจยอมรับได้แล้ว คงเพราะว่าไม่ใช่ครั้งแรก “ฉันไม่ได้เกลียดคุณหมอ แต่ฉันเข้าใจว่าคุณหมอคงรังเกียจงานที่พี่สาวของฉันทำ มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้”

“เราคิดว่าบอกเรื่องนี้กับพี่แล้ว จะไล่ตะเพิดพี่ไปได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือน้ำคำง” ปกรณ์ขมวดคิ้ว เขาดูเหมือนคนใจแคบขนาดนั้นเลยหรือในสายตาของเธอ

“ค่ะ” สรวยสร้างคัมภีร์หัวรั้น คล้ายกับว่าเธอคาดไว้แล้วว่าเรื่องนี้จะดำเนินต่อไปอย่างไร “เพราะขนาดฉันเองยังอดรังเกียจพี่สาวตัวเองไม่ได้เลย”

“พี่ไม่ได้ใจแคบยึดถือเรื่องที่พี่สาวของเราทำงานอะไรเป็นเรื่องใหญ่โต” ปกรณ์ถอนหายใจ เริ่มรู้สึกท้อกับคนหัวแข็งขึ้นมานิดๆ ก็ตอนที่เห็นแวตามุ่งมั่นที่จะกำจัดเขาไปให้พ้นทางของสรวยสร้างครั้งนี้แหละ เธอไม่รู้หรือไม่ว่าทำอะไรก็ไล่เขาไปไม่ได้

“สนใจอะคะ เพราะอีกหน่อยเรื่องของพี่สาวฉันจะไม่ใช่แค่ ‘เรื่องแค่นี้’ หรือ” ว่าแล้วหญิงสาวก็เดินนำชายหนุ่มเข้าไปในลิฟต์ พยายามใช้ความคิดเสียบๆ ไปตลอดทาง

ปกรณ์ก็เหมือนผู้ชายคนอื่นๆ ที่เข้ามาในชีวิตของเธอ
ผ่านมา...แล้วก็ผ่านไปเท่านั้น...

สรวยสร้างค์เดินทางมาถึงร้านอาหารที่เธอนัดพบกับลิษา ผู้เป็นพี่สาวหรือที่ใครๆ รู้จักหล่อ่นในชื่อเจ้าน้ำตาล ลิษาเป็นสาวสวยจัด ดวงหน้าของเธอ

คมซึ่ง ซึ่งก็มีเค้าให้เห็นบนหน้าของสรวงสุรางค์อยู่ไม่น้อย หากไม่รู้จักทั้งคู่
 ดีบางคนก็อาจจะสับสน ไม่แน่ใจว่าคนไหนเป็นพี่หรือคนไหนเป็นน้อง

“น้ำค้าง...ทางนี้ๆ”

สรวงสุรางค์เหลียวมองตามเสียงเรียกอันคุ้นเคยของลิษา สีหน้าของ
 ผู้ที่หนีตายจากผู้ชายหน้าหล่อและฉลาดเป็นกรดมาได้นั้นมุดบึ้งตลอดทาง
 ที่เธอเดินเข้าไปหาพี่สาวจนกระทั่งตอนที่ทรุดกายนั่งลงบนเก้าอี้ หญิงสาวก็
 ยังคงหน้าอ้อยู่เช่นนั้น จนลิษาที่สังเกตเห็นอดที่จะทักไม่ได้

“เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมหน้าอ้อย่างนั้นล่ะ”

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร”

สรวงสุรางค์ยังคงเลือกที่จะเก็บเรื่องที่ทำงานของตนเอาไว้กับตัวเอง
 ไม่ว่าเจอปัญหาใหญ่เล็กเช่นไรหญิงสาวก็เป็นเช่นนั้นเสมอ...หากไม่จนตรอก
 จริงๆ ไม่มีทางที่ลิษาจะได้รู้เรื่องของน้องสาวหรอก บางทีเธอก็อดที่จะเคือง
 สรวงสุรางค์ไม่ได้

“แค่เหนื่อย”

“แกนี่โกหกหน้าตายเก่งจริงๆ เลยน่าน้ำค้าง” ลิษานิ่งหน้าใส่น้องสาว
 นี่หากเธอไม่ได้เลี้ยงสรวงสุรางค์มาเอง เธอคงบอกไม่ได้หรอกว่าน้องสาว
 กำลังโกหกอยู่ เพราะทั้งสีหน้าและแวตานั้นราบเรียบ...โกหกหน้าตายอย่าง
 ที่ใครๆ เขาพูดกันได้แนบเนียนจนสมควรจะได้รับรางวัลชนะเลิศ

“ตกลงว่าจะเรียกมาจับผิด หรือจะเรียกมาทานข้าว” สรวงสุรางค์
 ไม่สนใจว่าลิษาจะรู้หรือไม่รู้ว่าเธอกำลังโกหก เพราะต่อให้ลิษารู้ว่าเธอโกหก
 เธอก็ไม่เดือดร้อน “ถ้าจะจับผิดก็ขอสั่งข้าวก่อนได้ไหม”

“ฉันไม่พูดแล้วก็ได้” ลิษากระแทกเสียง พลายยกมือเรียกบริกรเพื่อ
 ขอเมนูอาหาร...การได้พบน้องสาวเพียงสัปดาห์ละครั้งก็ถือว่าดีมากแล้ว
 เข้าใจว่างานของสรวงสุรางค์นั้นใช้ว่าจะมีเวลาว่างมากมาย อีกทั้งงานของ
 เธอ...แม้ว่าจะสบายก็ใช้ว่าจะปลื้มตัวออกมาข้างนอกได้บ่อยๆ เพราะต้อง
 คอยอยู่คุมเด็กที่ร้านซึ่งมักทะเลาะตบตีกันเพื่อแย่งลูกค้ากันไม่เว้นแต่ละวัน

“จะสั่งอะไรก็สั่ง...ฉันเลี้ยงเอง”

“อ้อ” สรรวสุรางค์พยักหน้ารับอย่างขบขัน รู้ว่าการที่พี่สาวของเธอใช้เงินที่หามาได้เพื่อเลี้ยงอาหารเธอนั้น ลิซาไม่ได้ทำเพื่อเธอ แต่ทำเพื่อความสุขตัวเองมากกว่า คล้ายกับการที่ใช้เงินพวกนั้นมาดูแลเธอมันทำให้ลิซา รู้สึกดีกับตัวเองมากขึ้น หรืออย่างน้อยก็ปลอบใจลิซาได้ว่าเงินสกปรกของเธอใช้ว่าจะไร้ค่า...ไม่เหมือนร่างกายของเจ้าหล่อน “ที่ร้านเป็นยังไงบ้างล่ะ”

“วันนี้วันศุกร์...ลูกค้าน้อย” ลิซาบอกเบาๆ...เป็นเรื่องที่คนนอกมักเข้าใจผิดมันต์เกี่ยวกับงานของเธอ พวกเขามักคิดว่าลูกค้าจะมาใช้บริการกิน ดื่ม เทียวผู้หญิงในวันสุดสัปดาห์ ทั้งที่ความจริงนั้นลูกค้าขาประจำมักมาในวันธรรมดาและเป็นเวลางานมากกว่า เพราะวันสุดสัปดาห์พวกเขาต้องอยู่กับครอบครัว “ฉันเลยว่างออกมาเจอแกเง...แล้วตกลงว่ายังไง เรื่องที่จะไปเรียนต่อเนาะ ยังจะไปอยู่ไหม...ฉันจะได้เตรียมเงินไว้ให้”

“ดูก่อน...” น้องสาววัยสามสิบห้าบอกอย่างขบขัน

“เฮ้อ...ที่อย่างนี้มาบอกว่าดูก่อน” ลิซาร้องเสียงหลง คิดถึงเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนที่สรรวสุรางค์เร่งเร้าเธอ บอกว่าจะไปเรียนปริญญาเอกที่ต่างประเทศ เหมือนจะเป็นจะตายให้ได้ แต่พอมาวันนี้กลับทำเหมือนเรื่องเรียนต่อไม่เคยอยู่ในหัว “วันนั้นบอกว่าย่างงี้ก็จะไปให้ได้ ตกลงแกจะเอาอย่างเงี้ย”

“ผอ. คนใหม่เพิ่งย้ายมา ต้องช่วยเขาก่อน” สรรวสุรางค์เอ่ยโดยไม่ละสายตาดูจากตัวอักษรบนเมนูอาหาร แต่จิตใจกลับพะวงเรื่องอื่น เมื่อพูดถึง ผอ. เด่นชัย ก็ห้ามใจไม่คิดถึงบุตรชายของเธอไม่ได้ ทันใดนั้นลิซาที่ไม่ว่างอยู่แล้วก็หันหลังมองยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ “เอกสารเก่าๆ ยังเหลือบานคงอีกพักใหญ่แน่แหละกว่าทุกอย่างจะเข้าที่เข้าทาง”

“แกออกแค่คนเดียวโรงพยาบาลเขาคงไม่เจ๊งหรอกนะ...ทำงานอย่างกับทาสมาก็ปีแล้ว...”

“เจ้านายคนนี้เขาเหมือนจะดีนะ”

“คนก่อนแกก็เคยพูดอย่างนี้...ตอนแรก” ลิซาเคยได้ยินเรื่องเจ้านายคนเก่าของสรวงสุรางค์มาบ้าง เพราะน้องสาวของเธอทำงานกับชายคนนั้นอยู่หลายปี ทว่าชายที่ชื่ออานนท์ที่เหมือนจะดีคนนั้นกลับตกเป็นผู้ต้องหาหลายคดีด้วยกันเมื่อประมาณเดือนก่อน แถมแต่ละคดีล้วนเป็นคดีใหญ่ๆ ทั้งนั้น ตกเป็นข่าวหน้าหนึ่งอยู่หลายวัน สรวงสุรางค์ที่เป็นเลขาฯ เองก็เกือบโดนทางเลขไปด้วย แต่ก็ถือว่าโชคดีที่เอาตัวรอดปลอดภัยมาได้ “แล้วตอนนี้เป็นยังไง เข้าไปนอนเล่นอยู่ในคุกโน่น”

“แล้วจะพูดให้มันได้อะไรขึ้นมา” สรวงสุรางค์ค้อนพิสสาวตัวเองวงโต “เขาก็ก้าวเข้าไปแล้ว...”

“แกนี่แม่พระจริงๆ นะน้ำค้าง” ลิซาทำหน้าเบ้เมื่อน้องสาวของเธอเอ่ยคล้ายไม่ตั้งใจเรื่องที่เจ้านายเก่าลากเจ้าตัวติดร่างแหไปด้วย “นี่ยังไม่พ้นเดือนเลย แกก็ลืมนะไอ้หมอนั่นทำให้แกเดือดร้อนขนาดไหน...ขาแกข้างหนึ่งก้าวเข้าไปอยู่ในคุกแล้วรู้ไหม”

“เลิกพูดสักที่ได้ไหม ไม่อยากฟัง” สรวงสุรางค์ทำหน้าเบ้อ เธอโตจนอายุสามสิบห้าแล้ว ลิซายังทำเหมือนเธอเป็นเด็กอมมืออยู่เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จึงจะเลิกทำเหมือนเธอเป็นเด็กไม่รู้ความเสียที่ “พูดแต่เรื่องเดิมๆ จะเดือนหนึ่งอยู่แล้ว ไม่เบ้อหรือยังงั้น”

“น้องสาวฉันเกือบต้องเข้าคุก ฉันจะพูดจนกว่าแกจะพูดสว่าง” ลิซากระแทกเสียง เมื่อก่อนเธอวางใจ ยอมให้สรวงสุรางค์ไปทำงานที่โรงพยาบาล เพราะคิดว่าเป็นงานมั่นคงและไม่ต้องเสี่ยงอันตราย ทว่าตั้งแต่เกิดเรื่องของอานนท์ เธอก็ไม่วางใจให้น้องสาวอยู่ที่นั่นอีกต่อไปแล้ว “รีบขยับขยาย เรื่องของนายเก่าแกยังไม่จบดี...รีบเอาตัวรอดก่อนเถอะ”

“บอกแล้วไงว่ารออีกหน่อย...”

“แกจะอยู่ที่นั่นต่อไปทำไม” ลิซากระแทกเสียงถามน้องสาวเพียงคนเดียวของเธอ เชื่อว่านอกจากเธอแล้วก็ไม่มีใครห่วงใยสรวงสุรางค์เลยสักคน ดูอย่างคราวที่เกิดเรื่อง เพื่อนร่วมงานของสรวงสุรางค์ก็ไม่เคยโทร. หาเลย

สักครั้ง มีก็แต่เจ้านายคนใหม่โอร. ตามสรวงสุรางค์ให้กลับไปทำงานเท่านั้น
ที่ลืมาจำได้ และนั่นเป็นเหตุพลว่าทำไมลืมาจึงยอมให้น้องสาวของเธอกลับไป
ทำงานที่นั่นอีกครั้ง “ฉันว่าแกไม่ต้องไปทำอะไรเพื่อใครแล้วละน้ำค้าง เอา
ตัวรอดก่อน”

“น้ำไม่ได้ทำอะไรผิด ทำไมต้องหนี”

“แกไม่หนี แกก็จะโดนเขาป้ายความผิดให้” ลืมาเห็นมามาก คนที่ไป
ข้องแวะกับคนชั่วส่วนใหญ่มักไม่พ้นที่จะเดือดร้อน “คราวก่อนก็หืดขึ้นคอ
กว่าจะรอดมาได้ แกเชื่อฉันสักครั้งไม่ได้หรือไงน้ำค้าง...ฉันพูดก็เพราะฉัน
รักแกละ”

“บอกแล้วไม่ว่ารออีกหน่อย” สรวงสุรางค์เสียงแข็ง พี่สาวเธอนี่ชอบ
พูดเรื่องเดิมๆ อยู่ได้ “บอกไปล้านครั้งแล้วยังมีงานต้องจัดการ”

“เมื่อไหร่แกจะหายโง่!” ลืมาอดไม่ได้ที่จะโมโหน้องสาวของตน “ฉัน
ละไม่เข้าใจแกจริงๆ เลย จะเอาตัวเองไปเสี่ยงทำไมอีก กว่าจะรอดมาได้...”

“ถ้าฉันไม่อยู่ที่โรงพยาบาลแล้วน้ำจะไปทำอะไรกัน ให้ไปทำงานแบบ
พี่หรือไง” สรวงสุรางค์ย้อนถาม ซ้อนตาขึ้นมอง ใบหน้าของผู้ที่พยายามจะ
บังคับให้เธอลาออกจากโรงพยาบาลนั้นมันตึงขึ้นมาทันตา

“น้ำค้าง!” ลืมาเอ่ยล่อรถไฟฟัน มือเล็กของหญิงสาวนั้นกำเป็นหมัดจน
สั่นระริก เมื่อน้องสาวเอ่ยจี้ใจดำ

“หรือไม่จริงละ”

“ปริญาแกก็ตั้งสองใบ หากไม่มีปัญญาหางานดีๆ ทำก็ไปเป็นกะหรี่
ที่ร้านของฉันแล้วกัน!” เมื่อน้องสาวตีรวน ลืมาก็ไม่ใช่คนใจเย็น “งานนี้มัน
ไม่ได้สบายเหมือนงานเลขาฯ ของแกหรอก ถ้าสิ้นหนทางขนาดนั้นก็มา...แต่
อายุปุ่นนี้คงหาแขกยากหน่อย...”

“น้ำก็แค่ประชด” เมื่อลืมาเริ่มจริงจัง สรวงสุรางค์ก็รีบเบรคพี่สาว
รู้ว่าเธอแน่แหละเป็นคนผิดที่เริ่มเรื่องนี้ “ขอโทษที่ปากเสีย...ไม่ได้ตั้งใจ”

“หึ...รู้ตัวด้วยหรือไง” ลืมายิ้มมุมปาก นึกเยาะเย้ยตัวเองมากกว่าที่

จะโกรธ เพราะน้องสาวเธอไม่ใช่คนแรกที่พูดกับเธอเช่นนี้ ถ้าว่าโกรธไหม... ลิซาจำไม่ได้เลยสักครั้งว่าเธอโกรธสรวสรวงศ์ครั้งล่าสุดเมื่อไหร่ แต่เสียใจมันเป็นเรื่องที่เสียใจไม่ได้ เพราะถึงเธอจะเคยทำงานแบบนี้แต่เธอก็ยังเป็นคนที่พูดนี้ก็เพราะเป็นห่วงหรอก”

“รู้ค่ะ” สรวสรวงศ์เสียงอ่อย ก้มหน้าจุกด้วยสำนึกผิดเรื่องของตัวเอง ปากเสียจริงๆ “ขอเวลาอีกสักพัก...เดี๋ยวน้ำตาดลินใจเรื่องเรียนต่อได้เมื่อไหร่จะบอก”

“ไม่เรียนต่อก็ลาออกเถอะ อยู่ไปก็ไม่ได้อะไร...มีแต่จะเสีย”

“ค่ะ”

พยักหน้าแล้วสรวสรวงศ์ก็เสริมทำเป็นสนใจเมนูอาหาร ซึ่งลิซาก็ดูออกว่านั่นคืออาการที่บอกว่าเจ้าตัวไม่อยากจะพูดเรื่องนี้อีกต่อไป จึงต้องยอมปล่อยเรื่องของน้องสาวไปก่อน เอาไว้มีโอกาสเหมาะๆ อีกเมื่อไหร่เธอจะพูดกับสรวสรวงศ์อีกครั้ง แต่อย่างไรก็คงไม่ปล่อยให้ทำงานที่โรงพยาบาลนี้ต่อไปเพราะไม่เห็นข้อดีอะไรเลย

สุขภาพจิตเสียแล้วยังต้องมาเสี่ยงคุกเสี่ยงตารางอีก...พี่สาวดีๆ ที่ไหนจะไปยอมกัน

“รีบคิด รีบตัดสินใจ...นึกถึงตัวเองด้วย” ลิซาย้ำกับน้องสาว น้ำเสียงอ่อนโยนเปี่ยมด้วยความเป็นห่วง “อย่าให้ตัวเองเดือดร้อนเหมือนที่ผ่านมาอีก คนเราเกิดคนเดียวตายคนเดียววนะน้ำค้าง”

“รู้ค่ะ”

ชนุ่มไพลผ่านฝ่ามือแกร่งของปกรณียามที่เจ้าสัตว์เลื้อยตัวโปรดของเขาเดินวนขนาด เกว่งสะโพกไปมาพร้อมกับส่งเสียงร้องที่แสดงออกถึงความพอใจ ยามที่เจ้านายของมันขยับนิ้วเกาหลังให้

“ชอบบ้านใหม่ไหมหมอมก” ปกรณเอย่ถามแมวสีเทาปลอดที่เขาเก็บมาจากข้างถนนเมื่อปีก่อน ตอนนั้นมันผอมแกร็นและตัวจืดจาง ผิดกับตอน

นี่ที่อ้วนไม่ผิดจากลูกหมู ยิ่งพาไปทำหมันมาแล้วเรื่องลดความอ้วนก็ลืมไปได้เลย เพราะวันๆ เจ้าหมอกก็ไม่ยอมขยับตัวทำอะไรเลย มีแต่กิน นอนและก่อกวนเขาเวลากลับมาถึงบ้านนี้แหละ “รู้ไหมว่าวันนี้พ่อไปเจอใครมา...”

เหมียว...เจ้าหมอกผงกหัวขึ้นมา แต่ดวงตากลมของมันกลับหรีบรือมันยกหัวขึ้นมาส่งเสียงร้องเรียกให้ปกรณเภาคางให้ เมื่อชายหนุ่มเภาคางของมันอย่างเอาใจ เจ้าอติตแมวจรก็ทิ้งหัวลงบนหนังสือแปลเล่มหนาของเจ้านายสุดหล่อ หลับตานิ่งพร้อมส่งเสียงในคอตังครืดๆ บ่งบอกว่ามีความสุข

“ยังไม่ได้บอกเลยว่าเจอใคร” ปกรณบ่นทั้งที่ยิ้มกว้าง พูดต่อแม่เจ้าแม่อ้วนไม่ได้สนใจเรื่องที่เขายากจะเล่าเท่าไรนัก “พ่อเจอเขาแล้วนะ น้ำค้างคนนั้นนะ...”

ครืด...เจ้าหมอกส่งเสียงในคอเบาๆ ด้วยความพอใจ

“สวยดี แต่ดูท่าเขาคงเกลียดพ่อน่าดู...” ตอนนั้นเอง เจ้าหมอกลื้มตาขึ้นมาสบตากับพ่อของมันราวกับจะถามย่ำว่าเรื่องเมื่อครู่นี้พูดจริงหรือ “ไม่รู้ที่พ่อกวนประสาทเขามากไปหรือเปล่า...แต่ถ้าไม่ชวนเขาคุยก็คงเหวเหมือนเดิม”

เหมียว...

“ใช่ไหม...พ่อทำถูกแล้วนะ” ปกรณพูดกับลูกชายสีขาของเขาเป็นตุเป็นตะ “แต่ก็นั่นแหละ...เพิ่งเจอกันเอง คงต้องรอให้เขาเปิดใจ ให้โอกาสพ่อก่อน”

ชายหนุ่มยังพูดคุยกับลูกชายขนยาวของเขาต่ออีกครู่ใหญ่ ก่อนที่จะลุกออกจากห้องนั่งเล่นในคอนโดแห่งใหม่ของเขา แล้วย้ายตัวเองไปยังห้องนอน โดยมีเจ้าหมอกพันแข้งพันขาไปตลอดทาง มันรอจังหวะที่ปกรณลักประตูห้องนอนให้เปิดออก แล้วรีบวิ่งแซงหน้าชายหนุ่มขึ้นไปครองเตียงหลังใหญ่ของเขา ก่อนจะชำเลืองมองเจ้าของห้องชวนให้คิดว่ามันกำลังเย้ยหยันเขาอย่างไรอย่างนั้น

“วันหลัง...ถ้ามีคนอื่นมานอนกับพ่อจะทำแบบนี้ไม่ได้นะ” เขาบอกลูกชายขนยาวของตน ระหว่างที่อุ้มเจ้าแมวอ้วนไปอีกฝั่งของเตียง ทว่าเจ้าลูกชายของเขากลับไม่สนใจ มันทิ้งหัวบนผ้าห่มนุ่มก่อนจะถอนหายใจเบาๆ แล้วหลับตาลง ไม่สนใจว่าปรกรณ์จะพูดอะไรต่อไป “หมอก...พ่อพูดไม่เคยฟังเลยนะ”

เหมือน...มันร้องแต่ก็ยังเหมือนเดิมเหมือนเดิม เท่านั้นปรกรณ์จึงเลิกสนใจมันบ้าง เขาวางมือถือไว้บนแท่นชาร์จ ก่อนจะตลบผ้าห่มแล้วเอนกายลงนอนพยายามข่มตาหลับอยู่ครู่ใหญ่ ไฟภายในห้องนอนของเขาหรือลงจนเหลือเพียงแสงสลัวเท่านั้นเมื่อเขาสีตอีกครั้งในเกือบชั่วโมงให้หลัง พร้อมกับคำถามในหัวที่ว่า

ผู้หญิงอย่างสรวงสุรางค์นี่หรือจะเลวร้ายเหมือนอย่างที่ใครๆ เขาพูดกัน ผู้หญิงคนนั้นหรือไม่มีหัวใจจิตใจ ปรกรณ์มั่นใจว่าผู้หญิงที่เขาพบในวันนี้ คนที่เขาได้เห็นแววตาของเธอ...เห็นความรู้สึกกลัวที่ซ่อนอยู่ในดวงตาคมเข้มของหญิงสาว ไม่มีทางที่จะเป็นคนที่ไร้หัวใจได้...สรวงสุรางค์มีความรู้สึกมีหัวใจ เธอกำลังกลัวบางอย่างและใกล้จะจนตรอกเต็มที

ปรกรณ์ภาวนาอย่าให้สิ่งที่เธอกำลังหวาดกลัวนั้นเป็นเขาเลย เพราะหากเป็นอย่างนั้น งานที่พ่อของเขาฝากฝังมาคงล่มไม่เป็นท่า และทุกอย่างที่ปรกรณ์วาดหวังไว้ก็จะล้มเหลวตามไปด้วย

“น้ำค้างนะน้ำค้าง...พี่จะทำยังไงกับเรตินะ”

เช้าของการทำงานวันแรกของปรกรณ์นั้นผ่านไปอย่าง...จะว่าอย่างไรดีล่ะ มันไม่ถึงกับมีปัญหาติดขัด ทว่าการที่พยาบาลสาวๆ หมุนเวียนกันเข้ามาช่วยงานเขามากเป็นพิเศษในเช้านี้ ทำให้นายแพทย์หนุ่มอดไม่ได้ที่จะรู้สึกอึดอัด แม้จะไม่ใช่ว่าคนที่โลกส่วนตัวสูง แต่โดนจู่โจมแบบนี้บ่อยๆ ปรกรณ์ก็บ่นหนักอึ้งไม่ได้ไม่นานนัก ไหนจะงานที่ล้นมืออีก

“คุณหมอทานข้าวหรือยัง” พยาบาลที่ประจำอยู่ที่เวิร์ดกระซิบบอก

ปรกรณ์ด้วยความเป็นห่วง ซึ่งวันนี้ตั้งแต่ตีต้อจารย์มหาวิทยาลัยอย่าง
ปรกรณ์เข้ามาทำงานอย่างเป็นทางการวันแรก ตั้งแต่ต้อกบัตรเข้างานเขายัง
ไม่ได้มีโอกาสนั่งพักเลย “เที่ยงแล้วนะคะ”

“อ้าว...เที่ยงแล้วหรือครับนี่” คนที่นั่งอยู่ก้งานมาตลอดทั้งวันเงย
หน้าขึ้นมอง ลืมไปว่าตอนนี้เขาไม่ได้ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลรัฐ และไม่ได้
เป็นอาจารย์หมอแล้ว ก่อนจะยิ้มอายๆ ให้พยาบาลสาวจนอีกฝ่ายอายม้วน
ไป “ผมไม่เห็นรู้ตัวเลย”

“คุณหมอหาอะไรทานก่อนสักหน่อยเถอะค่ะ ไม่น่าจะมีเคสด่วนเข้า
มาแล้วละ” เธอบอกพร้อมกับมีสีหน้าเห็นอกเห็นใจปรกรณ์ บวกคะแนน
ความหล่อของชายหนุ่มไปด้วยเขาจึงนำส่งสารเป็นพิเศษในสายตาของเธอ
“ถ้ามีแล้วฉันจะส่งไลน์ไปแจ้งนะคะ”

“อ้อ โอเคครับ” ผู้ที่เพิ่งได้รับมือถือเครื่องใหม่สำหรับไว้ใช้ในการ
ติดต่อเรื่องงานในโรงพยาบาลก้มมองกระเป๋าเลื้อการณ์ของตัวเอง รอยยิ้ม
ทรงเสน่ห์ของปรกรณ์จิตเจื่อนเมื่อจำไม่ได้ว่าเขาทิ้งมือถือเอาไว้ที่ไหนก็ไม่รู้
“อย่างนั้นผมขอตัวไปหาอะไรทานก่อนนะคะครับ เดี่ยวกลับมา”

“ได้เลยค่ะคุณหมอ” ฝ่ายนั้นยิ้มหวานหยุด ไม่สนใจแม้ว่าปรกรณ์จะ
รีบร้อนออกไปจากออร์ตเพื่อเหตุผลอื่นที่ไม่ใช่เพื่อกินข้าวอย่างที่บอกเธอ
หญิงสาวมองแผ่นหลังกว้างของปรกรณ์ตาหวานยิ้มไปกระทั่งร่างสูงนั้นลับ
สายตาไป จึงยอมละสายตาจากแผ่นหลังกว้างของ ‘หมอปิ่น’ ที่ใครๆ เขา
เรียกกัน

“คุณน้ำค้างค่ะ”

บาร์ริสตาในร้านกาแฟชื่อดังอ่านชื่อที่เขียนไว้บนแก้วกาแฟดังๆ จนร่าง
บอบบางที่ยืนเล่นมือถือฆ่าเวลาระหว่างรอกาแฟของตนนั่นเงยหน้าขึ้นมอง
เมื่อเห็นว่ามันเป็นกาแฟที่เธอสั่งเอาไว้จริง สรวลสุรางค์จึงก้าวเข้าไปรับมา ส่ง
ยิ้มทักทายบาร์ริสตาที่คุ้นเคยกันดีด้วยเธอดื่มกาแฟร้านนี้ประจำ ก่อนจะถอย

ออกมาโดยตั้งใจจะรีบกลับไปทำงานของตนต่อ แต่ก็เข้าไปเมื่อใครบางคนหาเธอพบเสียก่อน เงามองบุรุษคนหนึ่งพาดลงมาที่ใบหน้างามของสรวงสุรางค์ ก่อนแผ่อกกว้างของเขาจะกระทบตาคมของเลขาฯ สาว ทำให้สรวงสุรางค์จำต้องหยุดเท้าแล้วเงยหน้ามองว่าใครกันที่กลั้วมาขวางทางเธอ

“คุณหมอ...” น้ำเสียงอ่อนหวานนั้นมีแว่ไม่พอใจอยู่ในที “ถ้าจะสั่งกาแฟก็ไปต่อแถวทางโน้นค่ะ”

“โธ. หาพี่หน่อยสิ พี่เอามือถือที่เราให้ไปไว้ไหนก็ไม่รู้” ปกรณ์เอ่ยปากขอร้องคนไร้หัวใจ แล้วพยายามยืมหวานให้หญิงสาวเพื่อว่าเธอจะใจอ่อนยอมช่วย

“มือถือของโรงพยาบาลนะหรือคะ” สรวงสุรางค์ค้อนชายหนุ่มพร้อมเอ่ยถาม แต่ไม่ได้ต้องการคำตอบเพราะสุดท้ายเธอก็ยอมล้วงกระเป๋าหยิบมือถือของเธอขึ้นมา “คุณหมอไปวางทิ้งไว้ที่ไหนหรือเปล่าคะ”

“ไม่ได้วางทิ้งที่ไหนเสียหน่อย แค่อืมเท่านั้น...” ปกรณ์เฉไฉ เรื่องอะไรเขาต้องบอกความจริงให้สรวงสุรางค์รู้ด้วย ที่เธอยังไม่ยอมบอกอะไรเขาเลยสักอย่าง “จำไม่ได้ว่าวางไว้ไหน...เราโธ. หาให้พี่หน่อยสิ”

“ให้ใครโธ. ก็ได้้นะ” สรวงสุรางค์กระแทกลงมหายใจ ระหว่างที่เลื่อนหาเบอร์ติดต่อชายหนุ่ม เพราะเขาเพิ่งย้ายเข้ามาทำงานและไม่เคยโธ. หากันและกันแท้ๆ อีกทั้งเธอก็จำไม่ได้ว่าเธอใส่ชื่อเบอร์ติดต่อของเขาไว้ว่าอะไร...อาจจะเป็นคุณหมอปกรณ์ “สักครู่นะคะคุณหมอ เบอร์เยอะมากเลย”

“เราไม่ได้พิมพ์ชื่อพี่ว่าพี่ป็นหรือ” ปกรณ์ไคร้

“ไม่ทราบค่ะ” สรวงสุรางค์ตอบเสียงหัวนจิด “จำไม่ได้ว่าใส่ไว้ว่าอะไร พิมพ์ไว้หลายวันแล้ว”

“แต่พี่เพิ่งมาเมื่อวาน...”

“ฉันต้องเตรียมมือถือไว้ให้คุณหมอหลายวันแล้วค่ะ” เธอโต้กลับมายอย่างรวดเร็วพอกัน “เลยลืม”

“ใจร้ายจัง...” ปกรณ์แสร้งบ่นเบาๆ ไม่คาดหวังให้คนใจร้ายได้ยิน

หรือมีปฏิกิริยาโต้ตอบอะไรกับตนจริงจัง แต่สรวงสุรางค์นั้นเป็นคนที่มีพร้อมจะตอบโต้ใครๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่รอให้ปรกณเอยจบประโยค ตาคมกริบของเธอก็แปรเปลี่ยนมาเป็นขุนขวางในบัดดล โกรธเกรี้ยวได้โดยไม่ต้องใช้เวลาปรับอารมณ์เหมือนคนอื่นๆ

“ไหนคุณหมอบอกว่าทราบแล้วไงคะ เรื่องที่ฉันเป็นคนไม่ดี”

“เรื่องที่เราเป็นคนเลวนะพี่รู้...” ปกรณยิ้มอ่อนโยน ชัดกับคำพูดเชือดเฉือนของเขาลิบลับ “แต่พี่ไม่สนใจ...สรุปว่าหาเบอร์พี่เจอหรือยังครับน้ำค้าง”

“เจอแล้วค่ะ” แม้อยากเคืองชายหนุ่มที่เก่งเรื่องเบี่ยงเบนความสนใจ แต่เธอก็ทำไม่ได้ จำต้องกดโทร. ออกเบอร์ของเขาแล้วยกโทรศัพท์แนบหูหวังว่าจะมีใครสักคนรับสายเธอด้วยโทรศัพท์มือถือของปกรณ...หว่าเสียงเรียกขานนั้นดังอยู่ใกล้เหลือเกิน หญิงสาวหันซ้ายหันขวาเพื่อให้แน่ใจว่าเธอไม่ได้หูผาดไป ก่อนจะอ้าปากค้างเมื่อร่างสูงที่ขอร้องให้เธอโทร. หามือถือของเขานั้นล้วงกระเป๋าหลังของกางเกงสแล็กใต้เสื้อกาวน์ ก่อนยกมือถือซึ่งเธอเพิ่งมอบให้เขาเมื่อวานขึ้นมาโบกไปมาเบาๆ แล้วยิ้มเหี้ย

“พี่ลืม...ที่แท้ก็ใส่กระเป๋ากางเกงเอาไว้”

“คุณหมอ!” จากเพียงรำคาญ สรวงสุรางค์ชักจะโกรธชายหนุ่มขึ้นมาจริงๆ ก็ตอนนี้ นี่เขาว่างมากหรือไงถึงได้มาก่อวณ ทำให้เธอเสียเวลาเล่นอย่างนี้...ตอนนี้เขาควรจะหัวหมอนอยู่ในวอร์ดไม่ใช่หรือไง

“คุณน้ำค้างหรือเปล่าครับ”

เสียงเรียกจากบุคคลที่สรวงสุรางค์รู้สึกคุ้นเคยแต่จำไม่ได้ว่าเป็นเสียงของใครนั้นดึงความสนใจของหญิงสาว ทำให้เธอจำต้องละความสนใจจากปกรณไปที่ชายหนุ่มอีกคน รอยยิ้มเก๋ปรกฏขึ้นบนใบหน้าของสรวงสุรางค์หลังพบว่าใครคือบุคคลที่เอยท์เธออย่างลั้งเล และเมื่อร่างบอบบางหมุนตัวไปหาเขาเต็มตัว ฝ่ายนั้นก็ฉีกยิ้มกว้างส่งให้ พร้อมกับคำพูดที่แสดงถึงความโล่งใจ

“น้ำค้างจริงๆ ด้วย”

“ไม่...มาทำอะไรที่นี่” สรวงสุรางค์เกือบจะก้าวเข้าไปกอดตักทายเพื่อนเก่าที่ไม่ได้พบกันมาร่วมสิบปีของตนแล้วหากไม่รับรู้ถึงดวงตาคมกริบของปรกรณ์ที่จับจ้องเธอและภาควมูมอยู่ตลอดเวลา และสรวงสุรางค์ก็มั่นใจว่าปรกรณ์คงตั้งใจที่จะจับตาดูเธอไปตลอดนั่นแหละ อย่างน้อยก็จนกว่าเขาจะได้สิ่งที่เขาต้องการ...ซึ่งสรวงสุรางค์ไม่มีทางให้เขาได้สมใจง่ายๆ “ป่วยหรือ”

“อืม...” ภาควมูมมองชายหนุ่มหน้าหล่อที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าชายคนนั้นมืออาชีพอะไรเนื่องจากเสื้อกาวน์บนกาย แต่เขาก็เหลือบมองชายคนนั้นเพียงเสี้ยววินาที ด้วยยังคำนึงถึงมารยาท แล้วทำที่เป็นกลับมาสนใจถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเพื่อนเก่าของตน “มาตรวจร่างกายนะ...น้ำค้ำล่ะมาทำอะไรที่นี่”

“เราทำงานที่นี่มาหลายปีแล้ว” สรวงสุรางค์สืมรักษาหน้ากากเย็นชาของตนไว้เพราะอีกฝ่ายคือภาควมูม ดวงตาที่เธอมองเพื่อนนั้นเปล่งประกายฉายแววสนุกสนานออกมาให้เห็น และนั่นไม่อาจรอดตาคมกริบของปรกรณ์ได้ “มีอะไรให้เราช่วยไหม...หรือว่าตรวจเสร็จแล้ว”

“เรียบร้อยแล้วละ” ชายหนุ่มยิ้ม เหลือบมองดวงหน้าคมที่ลอยอยู่เหนือไหล่ของสรวงสุรางค์ พร้อมกับมีสีหน้ากระอักกระอ่วนคล้ายกำลังพยายามส่งสัญญาณบอกสรวงสุรางค์ให้ช่วยทำลายความตึงเครียดที่เกิดจากตาคมๆ ของปรกรณ์ที่ “กำลังจะกลับ...แต่เห็นน้ำค้ำก่อน ตอนแรกไม่แน่ใจเท่าไร...น้ำค้ำสวยขึ้นเยอะเลย เราเลยต้องยืนมองอยู่นานกว่าจะกล้ามาหัก”

“เราก็เหมือนเดิมแหละ” สรวงสุรางค์เกือบจะหลุดหัวเราะออกมากับคำชมของเพื่อน ทว่าเมื่อตระหนักได้ว่าปรกรณ์ยังอยู่ตรงนี้กับเธอและภาควมูมด้วย หญิงสาวจึงต้องสะกดอารมณ์ของตัวเองแล้วพยายามรักษาหน้ากากเย็นชาของเธอเอาไว้ด้วยความสามารถ ก่อนจะหันมาแนะนำปรกรณ์ให้ภาควมูมได้รู้จัก เพราะคุณหมอหนุ่มนั้นยังไม่มีท่าทีจะขยับตัวหนีไปไหน “นี่

คุณหมอปกรณ์ คุณหมอคะ...นี่ไม่ใช่ะ เพื่อนของฉันเอง”

“สวัสดีครับ” ปกรณ์ยกมือไหว้เพื่อนของสรวงสุรางค์ก่อนอย่างไม่มีถือตัว แต่ส่งสายตาคาดโทษไปให้หญิงสาว หลังได้ยินสรรพนามที่ใช้เรียกเขา...ก็เขابอกให้เรียกว่าพี่ป็น จำไม่ได้หรือไง

“หวัดดีครับหมอ” ภาควุฒินั้นคิดไปไกลแล้วว่าชายหนุ่มกับเพื่อนของเขานั้นคงไม่ได้เป็นแค่เพียงเพื่อนร่วมงานทั่วไป แต่ก็เลือกที่จะไม่พูดอะไร เพราะไม่ใช่เรื่องของตน

“ถ้าเป็นเพื่อนของน้ำค้างก็เรียกว่าพี่ป็นเฉยๆ เถอะ” คำพูดเพียงเท่านั้นก็ยืนยันให้ภาควุฒิมั่นใจได้แล้วว่าสิ่งที่เขาคิดไว้ก่อนหน้านี้มีมูล “อย่าดื้อเหมือนคนนี่เลย”

คนในที่ปกรณ์หมายถึงนั้นอดไม่ได้ที่จะค้อนร่างสูงในชุดการัน ก่อนจะถลึงตาใส่เขาอย่างโมโหระคนคาดไม่ถึงเมื่อจู่ๆ ปกรณ์ก็ยื่นมือมาฉวยแก้วกาแฟของเธอไปต่อหน้าต่อตา

“คุณหมอคะ...”

“แก้วนี้พี่ขอแล้วกัน จะหมดเวลาพักแล้ว” ปกรณ์ไม่ได้ต้องการขอกาแฟของสรวงสุรางค์หรอก เพราะเขาฉวยมันไปจากเธอเรียบร้อยแล้ว เขาพูดเพื่อที่จะทำให้เธอว่าเขาไม่ได้ก็เท่านั้น “เราอยู่กับเพื่อนไปเถอะ ไปก่อนนะไม้”

“หวัดดีครับพี่” ภาควุฒิรีบยกมือไหว้ร่างสูง สบตากับปกรณ์ที่รับไหว้เร็วๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปด้วยความรวดเร็ว เขาสับสนและงุนงงเล็กน้อยพลางคิดในใจว่าที่ตอนที่ยังไม่ได้แนะนำตัวไม่เห็นรีบร้อนกลับไปทำงาน...พอสรวงสุรางค์แนะนำว่าเขาเป็นเพื่อนกับเธอ ปกรณ์กลับยอมผละไปง่ายๆ อย่างนั้น

“แฟนเธอ”

“บ้า!” สรวงสุรางค์ตาโตประหนึ่งภาควุฒินั้นเป็นภูตผี ทั้งที่เขาเพียงถามว่าเธอและปกรณ์นั้นเป็นคนรักกันหรือไม่เท่านั้น ก่อนจะรีบร้อนแก้ตัว

ด้วยน้ำเสียงชวนให้คนฟังสงสัย “ฉันนี่แหละจะเป็นแฟนหมอบีน...เขาเพิ่งมาทำงานที่นั่นแรกนะ ฟังแฟนอะไรละ”

“คนเพิ่งเจอกันเขาเรียกกันว่าฟีนเธอ” ภาควุฒียังสงสัย ด้วยไม่เคยเรียกคนที่เพิ่งพบกันในวันแรกว่าฟีนเลยสักคน

“ฉันไม่ได้เรียกเขาว่าฟีนเสียหน่อย” สรวงสุรางค์กลอกตา ไม่ว่าจะมีลิปปีเพื่อนก็ยังเป็นเพื่อนอยู่วันยังค่ำ “สรุปว่าแค่มาตรวจร่างกายใช้ไหมวันนี้”

“ใช่ น้ำค้างไม่ว่างใช้ไหมวันนี้” ภาควุฒิพอจะเข้าใจว่าเพื่อนของตนยังอยู่ในเวลาทำงาน เพราะสรวงสุรางค์นั้นมองซ้ายขวาวอย่างระแวงอยู่ตลอดเวลาที่พูดคุยกับเขา ก่อนจะเสนอ “เอาไว้นัดกันนอกรอบนะ ไม่เจอกันนาน...มีเรื่องจะคุยเยอะเลย”

“ไม่ค่อยเรื่องผู้ชายนะ เพราะเราแพ้ไม่อยู่ดี”

เรื่องที่ภาควุฒิเป็นเกย์นั้นไม่ใช่ความลับอะไร เพื่อนของเขาต่างรู้กันทั่วซึ่งรวมไปถึงสรวงสุรางค์ด้วย แม้สมัยเรียนด้วยกันเขาจะไม่ได้เปิดตัวอย่างเป็นทางการเหมือนตอนนั้นแต่สรวงสุรางค์ก็รู้

จึงหะที่ภาควุฒิกำลังคิดถึงเรื่องเก่าๆนั่นเอง สรวงสุรางค์ก็ปลดล็อกมือถือ เตรียมพร้อมที่จะแลกเปลี่ยนเบอร์ติดต่อกับเพื่อนของตน “เราขอเบอร์ไหมหน่อยได้ไหม”

“ได้สิ”

ภาควุฒิรับมือถือจากสรวงสุรางค์มากดเบอร์ติดต่อกับตนเองไป โดยไม่มีเวลาได้ทันสังเกตเลยว่าด้านหลังของตนมีร่างสูงของผู้ชายอีกคนหนึ่งเดินตรงมาทางเขาและสรวงสุรางค์ ฝ่ายหลังเองก็ตื่นตัวกับการพบเพื่อนเก่ามากเกินไปจึงไม่เฉลียวใจพอ กัน กระทั่งชายผู้นั้นเดินชนไหล่บอบบางของเธอ แต่ไม่รุนแรง เพียงเพื่อต้องการเรียกร้องความสนใจจากหญิงสาวเท่านั้น

“อู๊ย ขอโทษค่ะ” รู้ว่าตนไม่ได้เป็นคนผิด แต่เมื่ออยู่ในที่ทำงาน สรวงสุรางค์ก็รู้ดีว่าเธอต้องวางตัวเช่นไร

ทว่าริมฝีปากงามของสรวงสุรางค์อ้าค้างด้วยความตกตะลึงและคาดไม่ถึง เมื่อเงยหน้ามาเห็นใบหน้าที่ของคนที่แสวงเดินทางมาชนเธอเต็มตา ดวงตากกลมของหญิงสาวไฉ่ระริกด้วยความลัสนและหวาดกลัว แต่ก็เพียงเลี้ยววินาทีเท่านั้นเมื่อหญิงสาวตระหนักได้ว่าชายผู้นี้ไม่ใช่คนที่เธอคิด ลมหายใจหอบกระชั้นเพราะความพรั่นพรึงเมื่อครู่ก็ดีขึ้น แต่กลับเป็นฝ่ายนั้นที่ยื้มกว้างชวนชนลูกกลับมาให้เธอ

“ไม่เป็นไรครับ ผมเองต่างหากที่ผิด...” ปากของมนัสนั้นมีรอยยิ้มกว้างประดับอยู่ แต่ประกายกล้ำในดวงตาของเขานั้นกลับมีแววสนใจราวกับว่าเขามีความสุขที่ทำให้สรวงสุรางค์ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อได้อย่างไรอย่างนั้น “เราเคยรู้จักกันมาก่อนไหมครับ หน้าคุณคุ้นมากเลย”

“มะ...ไม่ค่ะ” สรวงสุรางค์แทบไม่ต้องคิดเมื่อตอบคำถามนั้น ใบหน้าของผู้ชายคนนั้นเหมือนใครบางคนที่เขาเคยรู้จักก็จริง แต่เขาไม่มีทางเป็นคนเดียวกันแน่ เพราะอาณัติไม่มีทางมาอยู่ที่นี่ได้ เขาอยู่ในคุกกำลังชดใช้ความผิดของตัวเองอยู่

“แน่ใจหรือครับ” มนัสไม่มีทีท่าว่าจะปล่อยสรวงสุรางค์ไปง่ายๆ เขาโน้มตัวจนใบหน้าลงมาอยู่ระดับเดียวกันกับใบหน้านางที่มีร่องรอยตระหนกให้เห็น แม้เธอจะพยายามข่มมันไว้สุดความสามารถก็ตาม “เพราะผมมีความรู้สึกเหมือนว่าเราเคยเจอกันมาก่อนอย่างไรวางั้น”

“ไม่ค่ะ” สรวงสุรางค์เหลือบตาขึ้นสบตาคมของชายหนุ่ม แม้ปากแน่นเมื่อรู้ตัวว่ากำลังโดนอีกฝ่ายคุกคาม และไม่ใช้ในทางที่ดี “ฉันไม่ใช่คนความจำสั้น...เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน”

“อ่า...” มนัสยืดตัวขึ้น ผละออกจากใบหน้านางของอดีตเลขาฯ พี่ชายตน ทว่าตามคมกริบยังไม่ยอมคลาดไปไหน ยังคงตรึงอยู่ที่ดวงหน้าเยอหยิ่งท้าทายให้ใครๆ เอาชนะอยู่ตามเดิม “อย่างนี้เอง...ถ้าอย่างนั้นให้ผมแก้ไขเรื่องนั้นเองนะครับ”

เขาเอ่ยพลางล้วงกระเป๋าในด้านในของเสื้อตัวนอก หยิบนามบัตรส่งให้

คนหน้าคมที่ประกาศความเป็นอริผ่านแววตาและใบหน้าที่เขารู้ว่าเธอไม่ใช่ใคร
อยากผูกมิตรกับเขาเหมือนอย่างที่ทำกับชายอีกคน แต่มนัสไม่สนใจ...เขา
ไม่สนใจอยู่แล้วว่าสรวงสุรางค์ต้องการหรือไม่ต้องการอะไร ตอนนี้อยู่มีสิ่ง
ที่เขาต้องการอยู่ในมือ...สิ่งที่เขาจะต้องทำก็เพียงเอาเธอมาเป็นของเขาก่อน
ที่คนอื่นจะได้ไปก็เท่านั้น

“นี่ครับ นามบัตรของผม”

สรวงสุรางค์หลุบตามองชื่อบนบัตรเล็กๆ ในมือของชายแปลกหน้า
ก่อนที่จะรับมาถือไว้ ชื่อมนัส นามสกุลอริยศักดิ์ ไม่คุ้นในความทรงจำของ
สรวงสุรางค์แม้แต่บัดนี้ ขนาดพยายามคิดว่าเธอเคยได้ยินนามสกุลนี้มาก่อน
หรือไม่ก็คิดไม่ออก หญิงสาวจึงเพียงยิ้มนิดๆ ส่งให้มนัส

“น้ำค้าง...แฟนเกมองตาเขียวมาแต่ไกลแล้ว” ภาควมซึ่งยืนอยู่ใน
ตำแหน่งที่มองเห็นปรกรณ์ได้นั้นยอมเสียมารยาท สะกิดเพื่อนอื่นๆ เพื่อเตือน
ว่ามีคนหึ่งหวงอยู่ แม้ว่าหญิงสาวจะยืนยันกรานเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าเธอและ
ปรกรณ์ไม่ได้เป็นอะไรกันก็ตาม “คนหล่อหึ่งโหด”

“หึ่งบ้านแกนะสิ” สรวงสุรางค์แยกเขี้ยวใส่เพื่อน ทว่าไม่ลังเลที่จะ
หมุนตัวเพื่อก้าวไปหาปรกรณ์ เธอไม่แม้แต่จะเอ่ยลามนัสด้วยซ้ำ ใช้ปรกรณ์
เป็นข้ออ้างเลี่ยงความอึดอัดที่เกิดจากสายตาของมนัส เธอไม่ลืมรับมือถือ
คืนมาจากภาควมและเอ่ยลาเพื่อน “ไปก่อนละ เดี่ยวโทร. หา”

“โอเค”

มนัสยิ้มกริ่มเมื่อมองตามแผ่นหลังของสรวงสุรางค์ที่รีบร้อนเดินไปหา
นายแพทย์หนุ่ม ซึ่งเพื่อนของเจ้าหล่อนก็ได้บอกถึงเตือนเขาหลายๆ แล้วว่า
ชายคนนั้นมีความสัมพันธ์เช่นไรกับสรวงสุรางค์ ทว่ามนัสไม่สนใจเรื่องนั้น
เขาไม่แคร์ว่าหญิงสาวเป็นคนรักของคุณหมอคนไหนในโรงพยาบาล วันนี้
ที่เขามาเพียงเพื่อต้องการเห็นหน้าผู้หญิงที่อาณัติเตือนว่าหล่อนร้ายกาจ
หนักหนาเท่านั้น

แต่ผู้หญิงที่วิ่งหนีเขาทันทีที่มีโอกาสที่เขาเพิ่งพบนี้ ดูไม่เหมือนคนร้ายกาจจนกลายเป็นงูพิษได้เลย แต่เขาก็ไม่วางใจหรอก เขาเองก็ไม่ใช่คนที่จะไวใจใครง่าย ๆ เหมือนกัน

“คุณมนัส...สนใจน้ำค้ำหรือครับ”

น้ำเสียงเกรงอกเกรงใจของชายหนุ่มคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลนั้นทำให้มนัสจำต้องหันมาสบตากับเขา ปากหนาขยับเป็นรอยยิ้มเมื่อสัมผัสได้ถึงสะพานไมตรีที่อีกฝ่ายทอดมาให้

“ขอโทษนะครับที่เสียมารยาท ผมเห็นชื่อของคุณบนนามบัตร...ก็เลย...”

“ไม่ใช่อย่างที่คุณ...เอ่อ...”

“ภาคภูมิครับ” ภาคภูมิรีบแนะนำตัว ด้วยหวังหวานเสนห์แก่ชายตรงหน้า แม้จะไม่มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่ามนัสเป็นแบบเดียวกับเขาหรือไม่ แต่ของแบบนี้ก็เชื่อว่าพิสูจน์ไม่ได้นั่น “เรียกไม่เฉยๆ ก็ได้ เป็นเพื่อนกับน้ำค้ำครับ”

“คุณไม้” มนัสรับไมตรีจากภาคภูมิอย่างไม่ลังเล พร้อมยิ้มกริ่มส่งให้อีกฝ่ายอย่างมีความหมาย “ผมไม่ได้คิดอะไรกับเพื่อนของคุณหรอกครับ เพียงแต่อยากรู้จักเท่านั้น”

“อ้อ...อย่างนั้นเองหรือครับ” ภาคภูมิพยักหน้ารับรู้เบาๆ แต่ยังไม่ปักใจเชื่อจนมนัสต้องให้เหตุผลเพื่อล้าทับ

“ผมได้ยินชื่อเสียงของคุณสรวงสุรางค์มามาก เขาพูดกันว่าเธอทำงานเก่ง” เขาเว้นวรรคเพียงเพื่อสบตากับภาคภูมิ ก่อนพูดต่อด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี “เลยอยากร่วมงานด้วยเท่านั้นเองครับ”

“แบบนี้เอง” ภาคภูมียินดีอย่างบอกไม่ถูกกับคำตอบของมนัส ประกายความหวังในหัวใจเขาปะทุประหนึ่งดอกไม้ไฟหลังได้รับคำยืนยันว่าชายหนุ่มไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกับเพื่อนของตน “แต่น้ำค้ำก็ทำงานเก่งจริงๆ นั่นแหละครับ”

“คุณไม่ว่างไหมครับวันนี้” มนัสเลิกสนใจเรื่องของสรวงสุรางค์ คิดว่าหากพูดแต่เรื่องของหญิงสาวเพียงคนเดียวคงไม่พ้นที่จะแสดงพิรุณให้คนรอบตัวของสรวงสุรางค์เห็น และหญิงสาวอาจจะไหวตัวได้ทันก่อนที่จะเขาจะหลอกล่อให้เธอมอบสิ่งที่ต้องการให้เขา

“ว่างครับ”

“ฉันไปหาอะไรทานเป็นเพื่อนผมได้ไหมครับ” มนัสชักชวนภาคภูมิ รู้ดีว่าประกายยินดีของอีกฝ่ายเกิดขึ้นจากอะไร “ผมเพิ่งกลับมาเมืองไทยได้ไม่กี่วัน คุณไม่จะพาผมเที่ยวได้ไหมครับ”

“ได้สิครับ” ภาคภูมิผงกหัวรับคำชวนของมนัสอย่างไม่ลังเล ยิ้มกว้างของเขานั้นบอกอะไรหลายๆ อย่างให้มนัสได้รับรู้ แต่เขาก็ไม่ได้รังเกียจที่จะรับไมตรีและสิ่งอื่นๆ ที่จะตามมาหลังจากนี้เลยสักนิด

ก่อนที่เขาและภาคภูมิจะเดินออกมาจากตรงนั้น มนัสก็ไม่วายเหลียวมองไปยังทิศทางที่สรวงสุรางค์เดินไป เขาสบตากับตาคนกริบของชายในเสื้อกาวน์ที่เขาเชื่อว่าเป็นคนรักของสรวงสุรางค์แวบหนึ่งก่อนยิ้มนุ่มปากส่งให้ฝ่ายนั้น รับรู้ถึงการตักเตือนผ่านตาคนของคุณหมอหนุ่ม แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้มนัสเกรงกลัวอะไร เขาเพียงไหวไหวไหล่ให้ตาขุนเขียวของคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นคนรักของสรวงสุรางค์อย่างไม่สนใจถึงท่าท่ายอยู่ในที่ พลังคิดว่าหากหมอคณนั้นรู้ว่าเขากำลังจะทำอะไรกับคนรักของเขาหลังจากนี้ มนัสมั่นใจว่าเขาคงไม่ได้รับเพียงตาขุนขวางเช่นนี้หรอก

๓

เข้าที่...เข้าทาง

เจลล้างมือถูกกดลงบนฝ่ามือหนาของปกรณ์จนพูน...ระหว่างที่เขา ยืนนิ่ง มองหน้างามของคนที่กำลังเดินเข้ามาใกล้อย่างรอคอย สีหน้า ราบเรียบของนายแพทย์หนุ่มบอกว่าเขากำลังรู้สึกอะไรอยู่ไม่ได้มากนัก ทว่า พอสรวยสร่างค์เดินมาหยุดตรงหน้า แล้วเลิกคิ้วใส่เขาเหมือนจะถาม ปกรณ์ ก็ถือวิสาสะฉวยมืองามของเลขาฯ ผอ. ไว้แล้วลูบเจลล้างมือบนมือเล็กๆ ของสรวยสร่างค์ ประหนึ่งว่าหญิงสาวนั้นเพิ่งจับเชื้อโรคมาอย่างไรอย่างนั้น ทำให้คนที่โดนจูโจมตาโต พยายามดึงมือออกมาจากอุ้งมือแกร่งพัลวัน

“คุณหมอทำอะไรคะนั่น”

“ก็ล้างมือให้เราไง” ปกรณ์ตอบนิ่งๆ สีหน้าเขายังคงราบเรียบอยู่อย่าง ไม่รู้ร้อนรู้หนาว แม้จะโดนจ้องโดยสายตาของหมอและพยาบาลหลายคน ที่ เดินผ่านทั้งคู่ไปก็ตาม ยิ่งเวลาพักเที่ยงเช่นนี้คนจึงเยอะเป็นพิเศษ “ทีหลัง อย่าจับอะไรสุมสี่สุมห้ารู้ไหม มือคนอื่นเขาแตะอะไรมาก่อนเขาก็ไม่รู้...ป่วย มาจะลำบาก”

“ฉันไม่ป่วยง่ายขนาดนั้นหรอกค่ะคุณหมอ” สรวยสร่างค์พยายามดึง

มือของเธอคืนมา แต่ครั้งนี้สำเร็จเพราะว่าปรกณยอมปล่อย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะลดโทษที่เขาเต๊ะอั้งเธอลงให้ “แล้วอย่ามาทำรุ่มร่ามกับฉันอีกนะคะ ฉันไม่ชอบ”

“พี่แค่ทำความสะอาดมือให้เราเท่านั้น” ปรกณตีหน้าซื่อ กะพริบตาปริบๆ ตอนสายตาคาดโทษของสรวงสุรางค์จ้องมา “เราเที่ยวไปจับมือคนอื่นไปทั่วก็ต้องโดนอย่างนี้แหละ สม”

“เอ๊ะ ฉันจับมือใครที่ไหนคะ” สรวงสุรางค์ถามเสียงห้วน มันใจว่าเมื่อครู่นี้เธอยังไม่ทันได้จับมือใครทั้งนั้น...แค่นี้มือไปรับนามบัตรจากชายที่ชื่อมนัสสิ์เท่านั้น “คุณหมอลอกเต๊ะอั้งฉันก็ยอมรับมาเถอะคะ”

“พี่ไม่ได้หลอกสักหน่อย” ปรกณแก้ตัวอูบอิบ ทำให้หญิงสาวคันไม้คันมืออยากจะเล่นงานเขาขึ้นมาติดหมัด แต่ติดเพียงว่าชายหนุ่มเป็นลูกของเจ้านายเธอ “ยังไม่ได้พูดอะไรเลยนะตอนล้างมือให้เรา”

“ถ้าคุณหมอยกจะเลี้ยงบาลีอย่างนี้ต่อไปก็เชิญเถอะคะ” สรวงสุรางค์ถอนหายใจแรง จ้องหน้าคมคายของนายแพทย์หนุ่มเข้มแข็ง “แต่คราวหน้าถ้าคุณหมอเต๊ะตัวฉัน ฉันจะต่อยคุณหมอให้คว่ำ”

“ซูพี่เหร่อ”

“ไม่ได้ซูคะ” สรวงสุรางค์บอกอย่างเข่นเขี้ยว ว่าจ๋าจะปล่อยหมัดไล่หน้าหล่อของปรกณอยู่รอมร่อ ถ้าไม่มีสายเรียกเข้าจากเด่นชัยเสียก่อน “แต่ฉันจะทำจริงๆ ถ้าคุณหมอยังซิกอไล่ฉันไม่เลิก”

“ไม่ได้ซิกอ เขาเรียกจิบ”

“ก็ไม่ต้องมาจิบ” หญิงสาวแยกเขี้ยวซู “ไม่ต้องมายุง อยู่ใครอยู่มัน...ไม่อย่างนั้นฉันจะบอกเรื่องนี้กับผอ.”

“พูดแบบนี้ซูแล้วนะ” ปรกณหรีตา บอกเด็กปากร้ายที่เขาเต๊ะซูเขาฟอๆ ว่าจะต่อยอย่างนั้น จะฟ้องพ่อเขาอย่างนี้ “คิดเหร่อว่าพี่จะกลัว”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะแจ้งเอชอาร์ว่าคุณหมอลวนลามฉันในที่ทำงาน!” สรวงสุรางค์ตาขวาง มันใจว่าเหตุผลนี้ต่อให้เป็นปรกณก็ต้องยอมถอย “ฉัน

พูดจริงทำจริงนะคะ”

“ใจร้าย...” ปกรณ์คราวอ้อย ยังไม่เชื่ออยู่ดีว่าสรวงสุรางค์จะทำได้
ที่ซู ซึ่งเขาก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่าเขาเอาอะไรมามั่นใจในตัวหญิงสาว...
ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าสรวงสุรางค์น่าจะร้ายกาจเกินรับมือ

“ช่วยไม่ได้นี่คะ คุณหมอวนหาที่เอง”

“วนรักจะน้ำค่าง” นายแพทย์หนุ่มยิ้มกริ่มอย่างกวนประสาท “พินะ
วนรัก...ไม่ได้วนหาที่”

“โรคจิต!”

ป้ายชื่อบนโต๊ะทำงานในห้องผู้อำนวยการของโรงพยาบาลเลิควิชาญ-
เวชนั้นถูกขยับไปวางชิดขอบโต๊ะ เพื่อเพิ่มพื้นที่ใช้สอยบนโต๊ะทำงานใหญ่
เด่นชัยคิดกระทั่งจะนำป้ายที่วางนั้นไปวางที่อื่นด้วยซ้ำหากว่าอินเตอร์คอม
บนโต๊ะของเขาไม่ดังขึ้นมาขัดจังหวะเสียก่อน

ป้ายชื่อนี้ว่านั่นถูกสลับเปลี่ยนเช่นเดียวกันกับชื่อบนประตูกระจก
ด้านนอก อีกทั้งร่างสูงของคนที่นั่งประจำโต๊ะทำงานตัวใหญ่นี้ไม่ใช่อาณนที
ผู้อำนวยการคนเดิมที่ดูแลโรงพยาบาลมาตลอดหลายปี แต่เป็นร่างสูงที่
เปี่ยมไปด้วยคุณวุฒิของนายแพทย์เด่นชัย ทรัพย์รักษ์

“มีอะไรหรือน้ำค่าง...”

“เอกสารการประชุมเตรียมเรียบร้อยแล้วนะคะ คุณหมออยากตรวจ
ดูก่อนไหมคะ”

ข้อหนึ่งที่สรวงสุรางค์เห็นหลังจากทำงานกับเด่นชัยที่แตกต่างจาก
ตอนที่เธอทำงานกับอาณนทีนั่นคือ คุณหมอเด่นชัยจะละเอียดและชอบที่จะ
ตรวจสอบเอกสารทุกอย่างด้วยตัวเองก่อนทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อย
เพียงใดก็ตาม

จะเพราะกลัวประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยผอ. คนเดิมหรือไม่อย่างไร
สรวงสุรางค์ก็ไม่แน่ใจ

“เอาเข้ามาสิ” ว่าแล้วเด่นชัยก็ยกมือจากปุ่มสี่เหลี่ยม ดัดสายอินเตอร์-คอมเรียบร้อย ไม่นานร่างงามที่อยู่ในชุดกระโปรงเข้ารูปก็ปรากฏกายพร้อมกับเอกสารการประชุม สรรวสร้างค์ขยับเข้าใกล้โต๊ะตัวใหญ่ก้นหนึ่ง วางเอกสารแล้วก็รอรับคำสั่งจากเจ้านายคนใหม่ของตน ไม่ได้ขยับไปไหนพร้อมสังเกตสีหน้าของคนที่กำลังพลิกเอกสารอ่าน เห็นแววเบื้องหน้าบนหน้าของเด่นชัย แม้จะสงสัยว่าอะไรทำให้ผู้เป็นนายของเธอเบื่อบ้างแต่เข้า แต่กระนั้น สรรวสร้างค์ก็ไม่ยอมลดการระวังตัวของตนลงอย่างคนที่ไม่เคยไว้วางใจใคร นอกจากตัวเอง เก็บความสงสัยไว้กับตัวไม่ยอมเอ่ยถามเด่นชัย

“นัดประชุมไว้พรุ่งนี้ใช่ไหม” เด่นชัยทำลายความเงียบด้วยการถามถึงตารางการประชุม ทุกวันนี้เขาเข้าประชุมมากกว่าลงตรวจคนไข้เสียอีก จึงจำไม่ค่อยได้ว่าประชุมอะไรตอนไหน เว้นแต่สรรวสร้างค์จะมากระซิบเตือน

“ใช่ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้า มุมปากขยับเป็นรอยยิ้มเล็กๆ ให้เจ้านายคนใหม่ของตน ก่อนจะต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อเด่นชัยโยนแฟ้มเล่มหนาลงบนโต๊ะทำงานตรงหน้าจนส่งเสียงดังโครม เธอจึงอ้อมแอ้มถามเสียงเบา “เอ่อ... ข้อมูลในแฟ้มผิดหรือคะคุณหมอ”

“เปล่าหรอก” เด่นชัยสายตาระยะ ถอนหายใจแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้เงยหน้ามองร่างระหงด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก จนสรรวสร้างค์ต้องกลืนน้ำลายหนึ่งๆ ลงคอ “ผมแค่สงสัย...ผมถามอะไรคุณนิดหน่อยได้ไหมน้าค่าง”

“ได้ค่ะคุณหมอ” หญิงสาวพยักหน้า ไม่ได้รู้สึกอะไรที่เด่นชัยเรียกเธอด้วยชื่อเล่น คงเพราะชื่อสรรวสร้างค์นั้นก็ไม่ใช่ที่นิยมของคนในโรงพยาบาลส่วนใหญ่ก็เรียกเธอน้าค่างหรือไม่ก็กระแหนะกระแหนะเธอด้วยการเรียกเธอโดยใช้ตำแหน่งงานกันทั้งนั้น มักเอ่ยก่อนแคะว่าคุณเลขา อย่างนั้น... คุณเลขา อย่างนี้ ซึ่งสรรพนามอันหลังนั้นทำให้สรรวสร้างค์อยากจะหันกลับไปต่อคนพูดทุกที

“ผมอยากรู้...” เสียงหัวนั้นฟังดูเจ้าเล่ห์ ทำให้สรรวสร้างค์ต้องเพิ่มการระมัดระวังตัวของตนเองขึ้นอีกชั้นในทันที “ทำไมไม่ใครๆ ถึงได้อยากแหย่

เลขาฯ ของผมกันนี้นะ”

“คะ?” สรรวสุรางค์ทำหน้าเหลอ ตามเด่นชัยไม่ทันเป็นครั้งแรกตั้งแต่ทำงานร่วมกันมานับเดือน “ใครกันคะ คิดจะยื้อแย่งฉัน...คุณหมอคงเข้าใจผิด”

“ตั้งแต่คุณกลับมาทำงานให้ผม เอชอาร์ของโรงพยาบาลบอกผมว่ามีคนติดต่อมาขอร่วมงานกับคุณกันจ้ะหว่าน...วันก่อนก็คนหนึ่ง ชื่อมนัส...รู้จักหรือเปล่า”

“เพิ่งเจอเมื่อวันก่อนคะคุณหมอ เขาเดินมาชน...ทิ้งนามบัตรไว้ให้” เสียงหวานนั้นฟังดูไม่แน่ใจ ไม่ได้บอกว่านามบัตรใบนั้นเปื้อนยู่ยเพราะเจลล้างมือของปรกรณ์ไปเรียบร้อยแล้วในวันเดียวกับที่ได้รับมา

และการไม่พูดของเธอพลอยทำให้ตาคมกริบของผู้ที่ผ่านโลกมามาก นั่นตัวดีขึ้นมองดวงหน้างามของเลขาฯ สาวในฉับพลัน กระทั่งสรรวสุรางค์ต้องอ้อมแอ้มบอกเจ้านายด้วยความยำเกรง “แต่ฉันไม่คิดจะย้ายงานเร็วๆ นี้หรอกคะ ถ้าคุณหมอไม่ไล่ฉันออกเสียก่อน” ประโยคหลังนั้นสรรวสุรางค์เอ่ยด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ หวังว่าอารมณ์ขันของเธอจะทำให้บรรยากาศน่าอึดอัดในห้องนั้นดีขึ้นได้บ้างสักนิด

“ผมไม่ไล่คุณออกหรอกน้ำค้าง” ตาคมกริบยังจับอยู่ที่ดวงหน้างามของหญิงสาว ก่อนมุ่มปากหนาของเด่นชัยจะยกขึ้นเป็นรอยยิ้มไม่ต่างจากหญิงสาว เมื่อได้ยินคำพูดเมื่อครู่จากหญิงสาวก่อนเอ่ยว่า “คุณมีค่าเกินกว่าที่ผมจะไล่คุณออก ทั้งความสามารถของคุณ...เรื่องอะไรๆ ที่คุณรู้...”

เท่านั้นชนด้านหลังต้นคอนางของสรรวสุรางค์ก็พร้อมใจกันลุกเกรียวอย่างผู้ที่รู้ว่าอันตรายกำลังย่างกรายเข้ามาใกล้ตัว ทว่าหญิงสาวก็ฉลาดเกินจะแสดงอาการออกไปให้นายคนใหม่ของเธอเห็น สรรวสุรางค์ยิ้มอ่อนหวาน ขณะที่หมัดเล็กกำแน่นอย่างขมอารมณ์

“ขอบคุณที่มองเห็นความสามารถของฉันนะคะ ฉันซึ่งใจจริงๆ”

“ผมไว้ใจคุณได้ไหมน้ำค้าง” เด่นชัยเงยหน้า เอนตัวไปเท่าแขนกับ

โต๊ะทำงาน ดวงตาคมแบบเดียวกับลูกชายจ้องเป้งไปที่ตาคมซึ่งของหญิงสาวด้วยสายตาคมกริบประหนึ่งมีดโกน รู้ว่าหญิงสาวตรงหน้าเขานี้อายุน้อยกว่าบุตรชายของเขาเสียอีก ก่อนเด่นชัยจะถอนหายใจแล้วละสายตาดูหน้านางาม ให้โอกาสเลขาฯ สาวได้มีโอกาสหายใจต่อไปอีกสักกระยะ “คนเก่งอย่างคุณ...ถ้าผมไว้ใจคุณได้อีกอย่าง คุณก็จะหาที่ดีไม่ได้เลย”

“ฉันจะช่วยงานคุณหมดอย่างสุดความสามารถค่ะ ความลับของโรงพยาบาลจะไม่มีการหลุดลอดออกไปจากปากของฉันแน่ค่ะ ฉันรับปาก” หญิงสาวพยายามสะกดเสียงตัวเองไม่ให้สั่น ยิ้มนิดๆ ยามให้คำมั่นกับเจ้านายคนใหม่ของตน แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เด่นชัยต้องการจริงๆ “คุณหมออานนท์ ท่านเป็นคนเก่งมาก แต่ฉันก็มั่นใจว่าคุณหมอเองก็คงไม่แพ้กัน...ไม่อย่างนั้นคุณสมชายคงไม่ไว้ใจคุณหมอให้มาดูแลโรงพยาบาลต่อแน่”

“ผมไม่ได้ยินคุณพูดเลยว่าคุณจะซื่อสัตย์กับผม” เด่นชัยหัวงด้วยน้ำเสียงไม่พอใจนิดๆ แต่ไม่ถึงกับบังคับสรวลสุรางค์เลือกข้าง ด้วยเด่นชัยรู้ว่าคนอย่างสรวลสุรางค์นั้นไม่ใช่คนที่จะนับถือหรือซื่อสัตย์กับใครเพียงเพราะเขามีตำแหน่งสูงกว่าเธอ หญิงสาวฉลาดกว่านั้น...

“ก็ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้นนะสิคะ”

สรวลสุรางค์นั้นนิสัยเหมือนกับใครคนหนึ่งที่เคยรู้จัก การซื่อใจหญิงสาวให้มาเป็นพวกจะต้องใช้ทั้งความอดทนและความจริงใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่เด่นชัยเหลือน้อยเต็มทน นับตั้งแต่เข้ามาข้องเกี่ยวกับโรงพยาบาล เลิศวิชาญเวชแห่งนี้

“ฉันทำงานให้คุณหมอ ฉันไม่ทำให้คุณหมอเดือดร้อนหรอกค่ะ”

ในที่สุดสรวลสุรางค์ก็ยอมเอ่ยปาก ตอบรับคำขอของเจ้านายคนใหม่ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เด่นชัยต้องการอยู่ดี

“สรุปแล้วผมไว้ใจคุณได้?”

“ถ้าฉันทำงานให้คุณหมอ ฉันก็เป็นคนของคุณหมอ...เรื่องความซื่อสัตย์ที่คุณหมอถาม ฉันคงพูดไม่ได้ เพราะของแบบนี้แค่คำพูด...ใครๆ

ก็พูดได้ จริงไหมคะ”

เด่นชัยยิ้มกริ่ม พอใจกับการมของหญิงสาวไม่น้อย แต่สรวลสุรางค์ คงลืมไปว่าเขาพบเจอคนมามาก ผ่านโลกมไม่น้อย เรื่องแค่นี้ทำไมจะดูไม่ ออกว่าคำตอบเมื่อครู่ของสรวลสุรางค์คือ ‘ไม่’

“คุณอาจจะยังไม่ไวใจผมตอนนี้ แต่รู้ไว้น้ำค้ำ การทำร้ายคุณเป็น สิ่งสุดท้ายที่ผมต้องการ” เด่นชัยถอนหายใจ สบตาเด็กคราวลูกหนึ่ง หวังว่า เธอจะเข้าใจสิ่งที่เขาต้องการจะบอก

“สิ่งสุดท้าย...ไม่ได้หมายความว่าคุณหมอมจะไม่ทำถูกไหมคะ” หญิงสาวทวนคำพูดพร้อมยิ้มนิดๆ ทว่าแวตากลัปไม่ยิ้ม

“คุณไวใจผมได้นะน้ำค้ำ” เด่นชัยเอ่ยออกมาในที่สุด ทว่าหน้าม กลับวางเฉยไม่แสดงออกว่าเธอเชื่อหรือไม่เชื่อคำพูดเมื่อครู่ของนายใหม่ “ผมอยากให้คุณไวใจผม”

“คะคุณหมอ” เลขาฯ สาวคลี่ยิ้มนิดๆ ก่อนสรวลสุรางค์จะค้อมหัว แล้วก้าวถอยหลัง เตรียมออกจากห้องไป แต่ก็ไม่ก่อนที่เธอจะได้ยินเสียง หัวจะตะโกนตามหลังมา

“กลับตัวตอนนี้ยังทันนะน้ำค้ำ ผมพูดในฐานะผู้ใหญ่หรอกนะ”

หญิงสาวฝืนใจข่มความตระหนก ก่อนจะเอ่ยตอบเจ้านายคนใหม่ ด้วยน้ำเสียงสดใสที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ แม้ก่อนเนื้อใต้ทรงอกจะเต้นกระหน้า จนเธอได้ยินเสียงตุบๆ ในแก้วหู กลัวจนมือเย็นเฉียบ

“ขอขอบคุณคะคุณหมอ ฉันจำไว้”

กาแพเย็นปริศนาที่นางทิ้งไว้บนโต๊ะทำงานของสรวลสุรางค์รอทำอยู่ แล้วก่อนเธอออกมาจากห้องของทำงานของเจ้านาย ดังนั้นเมื่อออกมาแล้ว เหลือบเห็นกาแพแก้วนั้นเป็นอย่างแรก คิ้วงามจึงเลิกสูงคล้ายจะถามตัวเอง ถึงที่มาของเจ้ากาแพเย็นบนโต๊ะ สาวร่างระหงลืมความกลัวที่เกิดจากคำพูด ของเด่นชัยเมื่อครู่ แล้วเดินมาทชุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้พร้อมมองหาโน้ตหรือ

กระดาศจากเจ้าของกาแฟแก้วนี้...แม้จะพอเดาได้ว่าใครคือเจ้าของกาแฟแก้วนี้ก็ตาม เพราะกาแฟเย็นในแก้วเป็นเมนูเดียวกับที่ปรณณกไปจากเธอเมื่อวันก่อนนั่นะลิ

กาแฟของน้ำค้าง พี่ซื้อมาคืน...แก้วนี้น้ำตาลน้อยหน่อย ทานหวานมากเดี๋ยวจะอ้วน

ข้อความบนกระดานโน้ตที่แปะไว้ข้างแก้วกาแฟทำให้สรวงสุรางค์คิดได้อย่างเดียวก็คือ...นั่นปะไร เธอเดาผิดเสียที่โทษว่าคนที่เจาก็เจ้าการซื้อกาแฟมาให้เธอ แถมลดปริมาณน้ำตาลในกาแฟของเธอเสร็จสรรพต่องไม่พ่นปรณณ

จูนจ่านักละ ไม่รู้ว่าสาวๆ ในโรงพยาบาลรู้ข้อนี้ของเขาหรือเปล่า แต่ต่อให้รู้...สาวๆ พวกนั้นก็คงไม่พ่นทำตาปรอย ชื่นชมปรณณอยู่วันยังค่ำนั่นแหละ

พอคิดถึงปรณณแล้วสรวงสุรางค์ก็ชักสงสัยขึ้นมาตึงๆ กับท่าทางของชายหนุ่มที่เมื่อวันก่อนนั้นทำท่าเหมือนเขงอนเธอตอนที่เธอรับนามบัตรของผู้ชายที่ขอมันส์ ถึงรู้ว่าทั้งคู่ไม่ได้เป็นอะไรกันมากกว่าเพื่อนร่วมงาน แต่สายตาดัดพ้อของเขาก็ทำให้สรวงสุรางค์อดที่จะรู้สึกไม่สบายใจนิดๆ ไม่ได้

แต่เขาซื้อกาแฟมาให้เธออย่างนี้ก็คงหายเคืองเธอแล้วละมัง...ทั้งเรื่องนามบัตรและเรื่องที่เธอตำหนิว่าเป็นโรคจิต และแล้วเสียงโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานของสรวงสุรางค์ก็ดังขึ้นเสียก่อน หญิงสาวสลัดใบหน้าหล่อเหลาของนายแพทย์หนุ่มออกไปจากหัวแล้วยกหูโทรศัพท์ขึ้นมารับสาย

“พี่น้ำค้าง...พักเที่ยงนี้จะลงไปทานข้าวกันไหมคะ”

“เที่ยงแล้วหรือแก้ว” สรวงสุรางค์ร้องถามแก้วกุสุมา พยาบาลฝ่ายเวชระเบียนซึ่งเธอมักต้องพึ่งพาเรื่องงานบ่อยๆ จนเป็นเหตุให้สนิทสนมและกลายเป็นเพื่อนคนเดียวในที่ทำงานของเธอ น้ำเสียงที่สรวงสุรางค์ใช้เอ่ยกับแก้วกุสุมานั้นนุ่มกว่าน้ำเสียงปกติที่เธอใช้พูดกับคนอื่น ๆ

“ยังหрокคะ...แต่ใกล้แล้ว” ฝ่ายนั้นตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงสดใส
สมตัว พลอยทำให้คนยิ้มยากอดไม่ได้ที่จะยิ้มนิดๆ ที่มุมปาก “แก้วเลยโทร.
มาชวนพี่น้ำค้างก่อน ถ้าพี่ไม่ลงมาแก้วจะได้ลงไปทานพร้อมคนอื่นฯ”

“อืม...เดี๋ยวพี่ขอถามผอ. ก่อนนะ” เลขาฯ สาวเบ่งรับแบ่งสู้ เลขาฯ
อย่างเธอหากเจ้านายไม่ลงไปพัก ก็คงเป็นการเสียมารยาทอย่างมากหากจะ
ลงไปพักก่อน “แต่คิดว่าน่าจะได้แหละ”

“ได้ค่ะ” แก้วกู่สูมารับคำ แต่ก็มิวายทิ้งท้ายเอาไว้อย่างไม่วางใจก่อน
วางสาย “ยังไงก็ส่งข้อความมาบอกด้วยนะคะ อย่าให้น้องรอก้อ”

“ไม่หрокน้า” คนที่เคยปล่อยให้เพื่อนคนเดียวของตนรอก่อน
นี้หัวหน้า อะไรกัน เธอสิมันดแก้วกู่สูมาเพียงครั้งเดียวอีกฝ่ายก็ยกเรื่องนี้มา
พูดได้อยู่เรื่อยสิน่า “แล้วพี่ก็สิมันดแค่ครั้งเดียวเองยายแก้ว จะอะไรกัน
น้ากหนา”

“ปล่อยให้แก้วรอก้อสองชั่วโมงนี้ไม่นักหนาเลยคะพี่” พยาบาลสาว
ตัดพ้อด้วยน้ำเสียงไม่จริงจัง เหมือนกับความน้อยใจที่อยู่เพียงชั่วครู่ชั่วคราว
ยามที่รู้ว่าสรวงสุรางค์สิมันดเธอนั้นแหละ “เห็นว่าเป็นพี่น้ำค้างหรอกนะคะ
แก้วถึงยอม”

“รู้แล้วน้า...” สรวงสุรางค์ตัดบทอย่างคนที่รู้ตัวว่าผิด “ไฉนพี่จะส่ง
ข้อความบอกแล้วกันนะ”

“โอเคคะพี่”

“น้ำค้างมีแฟนหรือยัง”

เจ้าของเสียงหัวเราะขึ้น ทำให้บรรยากาศครึ่นเครงในห้องพักแพทย์
เวลาเที่ยงนั้นพลันเงียบลงในเสี้ยวนาที่ พร้อมกับสายตาก็หันมามอง
หน้าคมของหมอหนุ่มรุ่นพี่เป็นตาเดียว โดยเฉพาะนายแพทย์ฟ้าพื้น ที่สนิท
สนมกับปรกรณ์มากกว่าทุกคนในห้องเพราะนิสัยขี้เล่นของเขา ดวงตาโตของ
ชายหนุ่มนั้นแทบจะกลืนออกจากเบ้ายามมองหน้าเข้มขมิ้มของรุ่นพี่คล้ายกับ

ว่าเขานั้นมองไม่เห็นศีรษะของปรกณอยู่ติดกับลำคอ

“ว้ายังไงนะครับพี่ปิ่น คุณน้ำค้างนะหรือครับ” ฟ้าพินถามย้า เพื่อว่าเขาจะฟังผิดไปหรืออาจจะหูผาดเพราะนอนน้อย

“อ้อ เลขาฯ ผอ. นะ มีแฟนหรือยัง” ปรกณสบตากับรุ่นน้องทั้งหลายในห้อง ก่อนจะค่อยๆ พยักหน้ายืนยันว่าสิ่งที่พวกเขาได้ยินนั้นถูกต้องแล้ว

“คุณน้ำค้างจอมเหี้ยวนั่นนะหรือครับ โอ้ย...พี่ปิ่นจะไปสนใจเขาทำไมกัน” เทานั้นฟ้าพินก็ร้องลั่น ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่ปรกณสนใจความเป็นไปของชีวิตส่วนตัวของสรวงสุรางค์

“แล้วตกลงเขามีแฟนหรือยังละ” ปรกณถามย้าด้วยน้ำเสียงและสีหน้าราบเรียบ ไม่เดือดร้อนหากจะมีคนไม่เห็นด้วย

“ก็...” คราวนี้คนทั้งห้องต่างเงิบกริบลงไปเป็นครั้งที่สอง ด้วยไม่มีใครรู้เรื่องส่วนตัวของสรวงสุรางค์เลยสักคน

“มีหรือไม่มี” เสียงหัวตุ เมื่อคนในห้องเอาแต่พากันอ้าปากเหวอ จ้องเขาตาปริบๆ คล้ายกับนักเรียนแพทย์ในห้องยามที่โดนเขายิงคำถามใส่

“เท่าที่ทราบก็ไม่น่าจะมีนะค่ะ” คุณหมอสาวคนหนึ่งตอบอ้อมแอ้มมา ปรกณจำไม่ได้แล้วว่าเธอชื่อว่าอะไรแม่จะฟังแนะนำตัวแก่กันและกันก็ตาม รู้เพียงว่าหญิงสาวนั้นเป็นคนรักของฟ้าพิน...เพราะฝ่ายชายอวดแฟนเก่งเหลือเกิน แต่ปรกณก็ต้องบอกว่าน้ำเสียงไม่มั่นใจของหญิงสาวเป็นสิ่งที่เขาไม่ใคร่ชอบใจเท่าไรนัก “แล้วอีกอย่างตั้งแต่มาทำงานที่นี่ หนึ่งไม่เคยเห็นคุณน้ำค้างไปไหนมาไหนกับใครด้วย”

“จั้นหรือ” ปรกณพยักหน้าน้อยๆ เชิงรับรู้และพอใจกว่าเดิม

“คุณน้ำค้างเขาโหดมากนะพี่ คนในโรงพยาบาลกลัวเขากันหัวหด”

รุ่นน้องหนุ่มยังไม่ยอมแพ้ ฟ้าพินยังคงพยายามเปลี่ยนใจปรกณให้ได้ เขานับถือปรกณเพราะเป็นรุ่นพี่และเพราะประวัติการทำงานที่ยาวเป็นหางว่าวของชายหนุ่ม ไหนจะงานวิจัยชิ้นโบแดงของปรกณอีกตั้งหลายชิ้น แม้จะไม่เคยทำงานร่วมกันจริงจังแต่ในวงการแพทย์ที่นับว่าเป็นวงการที่แคบ

มาก ย่อมไม่มีทางที่จะไม่ได้ยินชื่อเสียงอันโด่งดังของหมอปิ่นไปได้

“แล้วอย่างไร ที่จะจีบเขามาเป็นแฟน...ไม่ได้จะไปจีบเขามาทำงานให้เสียหน่อย”

“มันก็...” คราวนี้คุณหมอหนุ่มได้แต่เอ็กๆ อັกๆ รู้ดีว่าตนคงไม่สามารถเปลี่ยนใจปกรณได้แน่หากว่าเขาปักใจที่จะจีบสรวงสร้างคู่อย่างที่พูดมาจริงๆ แต่ฟ้าฟื้นก็ไม่วายเตือนปกรณอีกครั้งด้วยความเป็นห่วง “พี่ปิ่นไม่จีบคนอื่นล่ะครับ ในโรงพยาบาลมีคนสวยๆ ตั้งเยอะตั้งแยะ”

“ก็อยากได้คนนี้”

“โอ้...พี่ปิ่น...”

“เดี๋ยวพี่ไปถามเขาเองก็ได้ เรื่องแค่นี้” ปกรณรำคาญ ยอมให้รุ่นน้องของตนตัดทอนความตั้งใจของเขาเพียงเท่านั้น แล้ววางสูงในชุดสบายๆ ก็ลุกขึ้นยืน ก่อนก้าวออกจากห้องพักแพทย์ไป ทิ้งให้รุ่นน้องในสายอาชีพพากันอ้าปากค้าง ทั้งตกใจที่ปกรณประกาศว่าจะจีบสรวงสร้างคู่มาเป็นแฟนพอๆ กับตกใจกับที่ชายหนุ่มตั้งใจจะไปถามเรื่องนี้กับสรวงสร้างคู่เอาเอง ก็ต้องบอกนิสัยของเลขาฯ ผอ. คนนี้ถึงขั้นติดลบแล้วปกรณยังจะไปต่อแะด้วยอีก หาเรื่องใส่ตัวชัดๆ เลย...

ปกรณตามหาคนที่ไม่มีใครรู้ว่ามีคนรักหรือยังเจอที่ทางเดินไปยังห้องแผนกสูติ หญิงสาวกำลังคุยกับพยาบาลคนหนึ่งอยู่ด้วยใบหน้าเคร่งเครียด ชายหนุ่มจึงหยุดเท้ารอกะทั่งทั้งคู่นั้นพยักหน้าให้กันและกัน เขารอจนพยาบาลสาวเดินแยกออกไปแล้วชายหนุ่มจึงขยับเท้า ฟุ้งตัวเข้าไปประชิดตัวสรวงสร้างคู่ก่อนที่จะฝายนั้นจะทันรู้ตัว

“อ้าว คุณหมอ” หญิงสาวร้องทักทันทีที่มองเห็นเขา ทว่าสายตาของเธอนั้นยังมองคุณหมอหนุ่มด้วยสายตาว่างเปล่าแต่ก็ไม่ได้เป็นปฏิปักษ์แต่อย่างใด เป็นเพราะกาเพย์นที่เขาเอาไปวางให้หรือเปล่าละ ที่ทำให้เธอหาย

โกธเขาเรื่องวันก่อน

“พี่มีเรื่องจะถามหน่อย” ปกรณ์เข้าเรื่องทันที แล้วแส้งทำเป็นไม่เห็น
สีหน้าป้านยากของสรวงสุรางค์เมื่อได้ยินคำว่า ‘พี่’ จากปากของเธอ

“ไม่ทราบว่าคุณหมอมีอะไร...”

“มีแฟนหรือยัง”

“คะ?”

“พี่ถามว่ามีแฟนหรือยัง” เสียงหัวทวนคำพูดของตัวเองอีกครั้ง
สบตากับนัยน์ตาลับสนที่ซ่อนขึ้นมองเขาล้ำกำลังทำหน้าอย่างทำทายเป็น
รอยยิ้มตอบจากเธออย่างใจเย็น ก่อนต้องเอ่ยซ้ำอีกครั้งเมื่อสรวงสุรางค์
ยังคงทำหน้าป้านยากมองเขาอยู่อย่างนั้น ไม่มีท่าทีว่าจะขยับปากตอบ “ว่า
อย่างไร มีแฟนหรือยังน้ำค้าง”

“คุณหมอมองจะถามเรื่องนั้นไปทำไมคะ” หัวคิ้วงามของคนทีประกาศชัด
ผ่านทางสีหน้าและแววตาว่า ‘ห้ามเข้าใกล้ทุกกรณี’ นั้นขมวดเข้าหากันอย่าง
ไม่เข้าใจ ว่าไหนใบหน้าบังจุดที่สามารถกันหนุ่มๆ ให้อยู่ห่างจากเธอได้ตลอด
หลายปีถึงไม่ได้ผลกับคนคนนี้

“ก็พี่อยากรู้” ปกรณ์เฝ้าปากแน่นพลางเลิกคิ้วใส่สรวงสุรางค์อย่าง
ทำทายเป็นเหมือนที่เธอเคยทำใส่เขาเวลาที่ต้องการยั่วให้โมโห “ทำไม รู้ไม่ได้
หรือ”

“แล้วจะรู้ไปทำไมล่ะคะ” หญิงสาวย้อนถามเขากลับอย่างกวนประสาท
ไม่แพ้กัน เล่นเอาคนที่มั่นใจว่าตนเองนั้นมีความอดทนดีเลิศอย่างปกรณ์
ถึงกับคิ้วกระตุก ยอมรับว่าตั้งแต่เกิดมาสรวงสุรางค์นี่แหละที่ตีรวน และ
กวนประสาทได้น่าโมโหที่สุด “เรื่องส่วนตัวของฉันไม่เกี่ยวอะไรกับคุณหมอม
เสียหน่อย”

“แค่ตอบว่ามีหรือไม่มีไม่ได้หรือรับน้ำค้าง” เสียงทุ้มเอ่ยอย่างอ่อนใจ
ปนระอา “หือ...ตกลงว่ามีแฟนหรือไม่มีแม่ตัวดี”

“ไม่มีค่ะ” สรวงสุรางค์เช็ดหน้า ยกมือข้างหนึ่งขึ้นทำเอวอย่าง

หงุดหงิดไม่แพ้ชายหนุ่ม ตามด้วยการด่าประกายความยินดีบนหน้าคล้ำมของปรกรณ์ด้วยน้ำเสียงเย็นชาแบบเดียวกับสีหน้าของเธอ “แล้วก็ไม่คิดจะมีใครตอนนี้อย่าง คุณหมอกงเข้าใจที่ฉันพูดนะคะ”

“พี่ถามแค่เรามีแฟนหรือไม่มีแฟน” ปรกรณ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงอย่างผู้ใหญ่ที่พยายามอดทนกับหญิงสาวหัวดื้อ ซึ่งนั่นทำให้สรวงสุรางค์คอแข็งขึ้นมาทันที รู้สึกเหมือนโดนชายหนุ่มดูถูกกลายๆ เขาคิดว่าเขาเป็นใคร ถึงได้ปฏิบัติกับเธอเหมือนเธอเป็นเด็กไม่รู้อะไรอย่างนี้ ไหนจะสายตาเอือมระอาที่เขาใช้มองเธออีกเล่า “ส่วนเรื่องอื่น...พี่ไม่สนใจ”

กวนประสาทจนพอใจแล้วปรกรณ์ก็หมุนตัวกลับไปทิศทางเดียวกับที่เขาเดินมา ทั้งให้สรวงสุรางค์แค้นใจอยู่คนเดียว พยายามคิดว่าทำไมชายหนุ่มผู้แสนดีที่สาวๆ ในโรงพยาบาลติดอกติดใจคนนี้ถึงได้หน้าด้านหน้าหน้างถึงเพียงนี้ หากเป็นตอนที่สรวงสุรางค์เด็กกว่านี้ อารมณ์ร้ายกว่านี้เธอคงไม่ฟันที่จะกระแทกเท้าเราๆ แล้วกรีดร้องออกมาให้สมกับความขัดใจเป็นแน่

แต่เนิ่นเป็นเธอในวัยสามสิบห้า...แม้จะขัดใจเพียงไรหญิงสาวก็ทำได้เพียงเม้มปากเข้าหากันแน่นจนเป็นเส้นตรง แล้วสะบัดหน้าหนี กระแทกเท้าเดินแยกออกมาอีกทางก็เท่านั้น แต่ในใจก็มีวายคาคโทษปรกรณ์เอาไว้อยู่ดี พร้อมกับตั้งใจที่จะกลับไปยังโต๊ะทำงานของตัวเองโยนกาแฟเย็นแก้วนั้นลงถึงขยะแรงๆ ให้สมกับความขัดใจที่สะสมอยู่ในอก

ผลลัพธ์ของการกวนประสาทสรวงสุรางค์ที่ปรกรณ์ได้รับก็คือการโดนหญิงสาวหมางเมิน ไม่สนใจ และทำกับเขาเหมือนชายหนุ่มเป็นอากาศธาตุ ถ้าสรวงสุรางค์ทำอย่างนั้นเพียงวันสองวันแรก ปรกรณ์ก็ไม่โกรธหญิงสาวเท่าไรหรอก แต่นี่ปาเข้าไปวันที่ห้าแล้วสรวงสุรางค์ยังแง่งอนไม่เลิก เล่นเอาคนที่เห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องขำๆ ในตอนแรกชักจะขำไม่ออก

ไหนดจะสายตาของรุ่นน้องหลายคนก็เมียงมอมมายามที่เข้าประชุมด้วยกัน แล้วจับสังเกตได้ว่าสรวงสุรางค์ปั้นปึ่งกับเขาเป็นพิเศษ โดยเฉพาะ

ฟ้าพื้นที่เพียรชำเลื่องมองมาที่เขาด้วยสายตาที่พยายามจะไถ่ถามถึงความคืบหน้าเรื่องที่เขาดังใจจะจับสรวงสร้างอยู่หลายต่อหลายครั้ง

สุดท้ายปรกณก็ไม่มีคำตอบดีๆ ให้รุ่นน้อง...มีเพียงสายตาหงุดหงิดที่ทำให้ฟ้าพื้นสงสัยเป็นทวีคูณเท่านั้น ทว่าความอดทนของปรกณก็สิ้นสุดลงในเช้าวันที่หก หลังจากที่เขาหนุ่มอยู่เวรมาตลอดทั้งคืน เขาก็หาคำตอบให้ตัวเองได้ว่าเขาจะไม่ทนให้สรวงสร้างค์เมินเขอีกต่อไป

อาจจะดูขี้ตื่อไปสักหน่อย แต่เรื่องอะไรจะทนเป็นคนไม่มีตัวตนในสายตาของหญิงสาวต่อไปละ ไม่มีทางหรอก หัววันที่ผ่านมานี้สรวงสร้างค์ก็น่าจะโกรธเขาพอแล้ว เธอควรจะหยุดทำตัวเป็นเด็กที่เวลาโกรธก็มักจะหลบหน้าหลบตา แล้วหันมาปรับความเข้าใจกับเขาด้วยการพูดกันดีๆ เสียที่เล่นนอนแล้วเงียบอย่างนี้เขาจะรู้ได้ยังไงว่าจะต้องทำอะไรต่อไป

โดยระหว่างที่ปรกณกำลังเก็บของเพื่อออกเวรอยู่นั้น ก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่สรวงสร้างค์ต้องฝ่าการจราจรในตอนเช้าเพื่อมาทำงาน ความโกรธในใจของหญิงสาวบางลงจนแทบไม่เหลืออยู่แล้วในตอนนี้ เพราะมันกลายเป็นความระแวงระวัง หลังมีเบอร์แปลกพยายามโทร. มาหาเธอกกลางดึกหลายวันติดต่อกัน

ที่แรกหญิงสาวก็พยายามบอกตัวเองว่าคงเป็นปรกณที่โทร. เข้ามาเพื่อที่จะร้องอนหรือจีบเธออย่างที่เขาได้ประกาศไว้ ทว่าเมื่อกลับใจรับสายเบอร์แปลกที่ว่าในคืนหนึ่ง แล้วฝ่ายนั้นไม่พูดอะไร มีเพียงความเงียบที่ตอบกลับมาสรวงสร้างค์ก็ชักจะประสาทกิน โดยแต่ละวันที่ผ่านไป...อาการประสาทกินที่ว่าก็เริ่มจะมากขึ้นตามจำนวนสายของการโทร. เข้ามาของเบอร์แปลกที่ว่า ขนาดเธอบล็อกเบอร์ไปแล้วก็ยังมียเบอร์แปลกๆ เบอร์อื่นโทร. เข้ามาไม่หยุด

พอหางตาเหลือบเห็นป้ายชื่อของโรงพยาบาล สรวงสร้างค์ก็สลดความกังวลทั้งหมดของตนออกจากหัว แล้วงยหน้าสบตากับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ซึ่งชะเง้อคอมองเธอผ่านกระจกรถเพื่อดูว่าใครที่อยู่หลัง

พวงมาลัย

เมื่อสรวงสร่างค์ผิงกัหวินิดๆ ส่งให้เขา ฝ่ายนั้นจึงยืมรับแล้วยอมเปิดทาง ยกไม้กันออกเพื่อให้หญิงสาวเคลื่อนรถเข้ายังลานจอดรถของพนักงาน โดยสรวงสร่างค์นั้นเลือกที่จอดรถที่เดิมของเธอตามความเคยชิน

ร่างบอบบางของเลขาฯ สาวก้าวลงมาจากรถส่วนตัวของเธอ เหมือนอย่างที่เขาคาดการณ์ไว้ทุกอย่าง...สำหรับสรวงสร่างค์นั้นเธออาจจะคิดว่าตัวเองเก่งกาจ สามารถเอาตัวรอดจากเรื่องคอขาดบาดตายมาได้สบายๆ แต่นิสัยที่ชอบทำอะไรเดิมๆ ของเธอกลับกลายเป็นจุดอ่อนอย่างไม่น่าเชื่อ และตอนนี้เจ้าตัวก็เหมือนจะยังไม่รู้ว่านิสัยนี้ของเธอกำลังนำพาอันตรายอันใหญ่หลวงมาสู่กาย

ไพรธชาลูนคัณนามของเลขาฯ สาวนั้นกะพริบติดกันหลายๆ ครั้งเมื่อเจ้าของมันกดลิ้อกรถ ทว่าสรวงสร่างค์กลับรับรู้ถึงสายตาที่จับตาดูเธอมาจากมุมมืดของลานจอดรถ เธอจึงหันขวับ...เพื่อมาเจอกับความว่างเปล่าและวังเวง

พอชะเง้อคอมองหาพนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อตรวจดูว่าใช่เขาหรือเปล่าที่มองเธออยู่ สรวงสร่างค์ก็พบว่าที่ชั้นจอดรถทั้งชั้นนั้นเหลือเพียงเธออยู่คนเดียว ไร้เงาพนักงานรักษาความปลอดภัยคนเมื่อครู่ คล้ายกับว่าจู่ๆ เขาก็หายไป

แต่สิ่งที่ไม่หายไปจากความรู้สึกของสรวงสร่างค์ก็คือ ความรู้สึกที่เหมือนโดนคนจับจ้องอยู่ตลอดเวลา เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่ตรงนั้นแล้ว แต่เธอ สรวงสร่างค์ก็กอดกระเป๋าท้ายติดมันเป็นที่พึ่งสุดท้าย แล้วพยายามสาวเท้าเข้าไปยังลิฟต์โดยสารตัวที่ใกล้ที่สุดด้วยความกลัว

เสียงฝีเท้าหนักๆ ที่ตามหลังมานั้นทำให้สรวงสร่างค์ต้องหันขวับกลับ ไปมองเบื้องหลังของตนอีกหน แต่เธอก็ยังพบเพียงความว่างเปล่า...ตอนนั้นเองที่ความประหลาดประหลาดประหลาดเข้ามาในหัวใจของสรวงสร่างค์ แม้จะ

พยายามข่มความกลัวเอาไว้เพียงใด แต่หญิงสาวก็ไม่สามารถห้ามเหงื่อเม็ดโตไม่ให้ผุดขึ้นมาบนหน้าผากมนของตนได้

ลานจอดรถตรงหน้าของสรวงสุรางค์มีเพียงความว่างเปล่าก็จริงอยู่ แต่เสียงฝีเท้าหนักๆ นั้นกลับดังชัดขึ้นในหูของหญิงสาว มันดังขึ้นและใกล้เข้ามาทุกขณะ มันพุ่งมาหาเธอจากทุกสารทิศพร้อมกับเสียงกรีดร้องชวนขนหัวลุก...

“กรีด!”

“น้ำค้าง นี่พี่เอง!” สัมผัสอบอุ่นนั้นแตะลงที่ไหล่รวมทั้งสองข้าง มือแกร่งของปรกรณ์นั้นจับสรวงสุรางค์จากเบื้องหลัง ความตั้งใจที่ต้องการจะแก้งคนหน้าบึ้งในตอนแรกกลายเป็นความรู้สึกผิดเมื่อเห็นประกายความตระหนกจริงจังบนหน้าสรวงสุรางค์ ไหนจะหยาดน้ำตาในดวงตากกลมของเธอ “พี่เอง...หมอปิ่น”

“คะ...คุณหมอ...” สรวงสุรางค์รีบหมุนตัวมาหาร่างสูง นึกขอบคุณปรกรณ์ที่โผล่มา หากเป็นเวลาปกติเธอคงก่นด่าเขาในใจไปหลายประโยคแล้ว หรือไม่ก็คงจะต่อยเขาเหมือนอย่างที่เขาเอาไว้ก่อนหน้า “คุณหมอ... เพิ่งออกเวรหรือคะ”

“ใช่” ใบหน้าคมของปรกรณ์นั้นมีแววอิดโรยอยู่บ้าง แต่เมื่อเปรียบเทียบกับดวงหน้าของสรวงสุรางค์แล้วสีหน้านายแพทย์หนุ่มกลับดูดีกว่าเธออยู่หลายขุม เป็นเพราะปรกรณ์คุ้นชินกับการอยู่เวร หรือเพราะว่าสรวงสุรางค์ไม่สามารถข่มตาหลับยามราตรี ก็ไม่มีใครสามารถฟันธงได้ “เป็นอะไร... หน้าตาตื่นเขียว ใครทำอะไร”

“ปะ...เปล่าค่ะ” พอได้ยินคำถามจากชายหนุ่ม สีหน้าตระหนกตกใจเมื่อครู่ของสรวงสุรางค์ก็ดีขึ้นมาทันตา เธอปลดมือทั้งสองข้างของปรกรณ์ออกจากหัวไหล่ แล้วยกมือขึ้นปิดผมหงอกของตัวเองออกไปให้พ้นใบหน้า เมื่อสุดลมหายใจเข้าหนักๆ เพื่อเรียกสติกลับมาได้แล้ว สรวงสุรางค์จึงบอกเสียงเบา “ไม่มีอะไรค่ะ เมื่อคืนดูหนังผี...คงหลอนไปเอง”

“ทำงานโรงพยาบาลมาตั้งนาน มาหลอนอะไรเอาตอนนี่” ปกรณ์เอ่ยถามเสียงกลัวหัวเราะ แต่ชายหนุ่มกลับเหลียวมองรอบกายเพื่อเช็คว่าไม่มีใครอยู่ตรงนั้น มีแต่เขากับสรวงสุรางค์...แน่ละปกรณ์มั่นใจว่าสรวงสุรางค์โกหกเขาเรื่องนี้ เป็นอีกหนึ่งในหลายร้อยเรื่องที่เธอโกหกเขา...แม่เด็กเลี้ยงแกะคนสวย

“ก็หนังมันน่ากลัวนี่คะ” สรวงสุรางค์เอ่ยไปอย่างนั้น พอมีปกรณ์อยู่ตรงนี้เป็นเพื่อน ปากเก่งๆ ของหญิงสาวก็กลับมาทำงานเต็มประสิทธิภาพได้เหมือนเดิม “ไม่มีอะไรแล้ว เชิญคุณหมอเถอะคะ”

“นี่ไล่พี่เหรอ” ปกรณ์เลิกคิ้ว หมั่นไส้แม่เด็กเลี้ยงแกะของเขาขึ้นมาตึงๆ ใช้เขาจนหายกลัวแล้วก็มาเอ่ยปากไล่กันซึ่งหน้าอย่างนี้นั่นน่าหนัก “อยู่เวรทั้งคืนไม่ได้เห็นหน้าเราเลย เจอกันยังไม่ถึงห้านาทียังไม่พอให้ชื่นใจ เราก็ไล่พี่เสียแล้วหรือน้ำค้ำ”

“ไล่เพราะกลัวว่าคุณหมอมองจะกลับมาทำงานไม่ทันหรอกคะ” สรวงสุรางค์กระแทกเสียงพร้อมกับค้อนเขว้างใหญ่ ปากหวานแบบนี้สีท่า...สาวๆ ในโรงพยาบาลถึงได้ร้องหากันขรม หมอป็นอย่างนั้น...หมอป็นอย่างนี้ “หรือว่าวันนี้วันหยุดคุณหมอมะคะ”

“เปล่า พี่ไม่ได้หยุด” ปกรณ์สั่นคิ้วชะ

รอยยิ้มของเขาทำให้สรวงสุรางค์ที่ยิ้มนับครั้งได้สงสัยขึ้นมาตึงๆ ว่าอะไรที่ทำให้ชายหนุ่มยิ้มแฉ่งได้อยู่ตลอดเวลา ขนาดอยู่เวรมาตลอดทั้งคืน เขาก็ยังยิ้มเหมือนคนบ้าอยู่ได้

“ตอนแรกก็กะว่าจะรีบไปอาบน้ำแล้วกลับมาเพราะอยากเห็นหน้าคนแถวนี้เร็วๆ แต่โชคดี...เขามาให้เห็นหน้าเหมือนรู้ใจ”

“ฉันไม่ได้รู้ใจคุณหมอมะคะ” ใจจริงสรวงสุรางค์อยากจะกลอกตาอ่อนใจกับพ่อคนช่างหยอดตรงหน้านี้จริงๆ “แค่ต้องรีบมาเตรียมประชุมให้พอ. คุณหมอมก็ต้องเข้าประชุมนะคะวันนี้”

“อะไร...คนเขาอยู่เวรมาทั้งคืนยังจะบังคับให้เข้าประชุมอีก” คนที่

ตั้งใจว่าจะโดดประชุมวันนี้หน้าใสเลขาฯ ของผอ. “ใจร้ายจัง”

“อยากโดดประชุมก็แล้วแต่คุณหมอสิคะ ฉันก็แค่เตือนเท่านั้น” สรรว-
สรุรงค์ค้อนชายหนุ่มอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ “แต่ดูท่าแล้วคุณหมอกงเข้า
ประชุมไม่ทันหรอกค่ะ น้ำก็ยังไม่ได้อาบ...”

“ก็ใครใช้ให้เราก็กพีเอาไว้ล่ะ”

“ฉันแปลานะคะ” สรรวสรุรงค์แย้งเขาทันควัน เธอชนะหรือกักตัวเขาไว้
ไม่ใช่สักนิด “ฉันใส่คุณหมอตั่งนานแล้ว คุณหมอนั้นแหละไม่ยอมไป”

“ใครว่าไม่ใช่” ปรกรณ์ย่นจมูก โนม้ตัวลงมหาตวงหน้างานจนร่าง
บอบบางของสรรพสุรงค์ผละไปเบื้องหลังเพราะไม่ทันตั้งตัวว่าชายหนุ่มจะ
จู่โจมเธอตั้งแต่เข้าตู่ขนาดนี้ “เราใช้หน้าสวยๆ นี่ทำให้พีไปไหนไม่ได้ ยังจะ
มาปากแข็ง”

“ก็คุณหมอใจง่ายเองทำไมล่ะคะ” สรรวสรุรงค์หมั่นไส้คนที่เอาแต่โทษ
ว่าเป็นความผิดเธอ หญิงสาวจึงเหินบชายหนุ่มไปหนึ่งประโยค เพียงพอให้
แสบๆ คันๆ แต่ปรกรณ์กลับเงยหน้าหัวเราะลั่นลานจอดรถ เหมือนถูกใจ
คำพูดนั้นเหลือเกิน เล่นเอาคนตื้นเรื่องซักร้อนๆ หนาวๆ กลัวใครบังเอิญ
มาได้ยินเข้า “คุณหมอ! จะเสียงดังทำไมล่ะคะ!”

“อ้าว...แล้วทำไมเสียงดังไม่ได้ล่ะ” คนหัวเราะลั่นเลิกคิ้วสูง ไม่ยกู้
ว่าเรื่องเพียงเท่านี้สามารถทำให้สรรพสุรงค์หันซ้าย หันขวาว่างระแวงได้
“ทำไม กลัวใครจะมาได้ยินหรือ”

“ได้ยินนะไม่เท่าไรหรอกค่ะ” สรรวสรุรงค์เ้มปากแน่น เคืองปรกรณ์
ที่ชายหนุ่มไม่พยายามเข้าใจอะไรเลย “แต่เอาไปพูดต่อมั่วๆ นี่สิคะเราจะ
ลำบาก ฉันไม่ชอบโดนนินทา”

“ตอนนี้เราก็คิดนพูดถึงอยู่บ่อยๆ นะ”

ปรกรณ์ชี้ให้สรรพสุรงค์ดู หลังจากทำงานที่โรงพยาบาลนี้มาพักใหญ่
เรื่องหนึ่งที่ปรกรณ์สังเกตได้ก็คือ สรรวสรุรงค์เป็นหัวข้อสำคัญในการถูก
พูดถึงมากเป็นพิเศษ ไม่ว่าหญิงสาวขยับตัวทำอะไรก็เหมือนว่าคนใน

โรงพยาบาลจะให้ความสนใจกันไปหมดเสียทุกเรื่อง ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม

“เพราะอย่างนั้นไงคะฉันเลยไม่อยากมีประเด็น ไม่อยากเอาเรื่องไป
ประเคนให้สาว ๆ ของคุณหมอนินทาเล่น”

“หึงหรือไง” น้ำเสียงของสรวงสุรางค์นั้นประชดประชันก็จริงอยู่ แต่
ปรกรณ์กลับได้ยินเพียงอย่างเดียว “ทำไม พี่เสน่ห์แรงเกินไปหรือไง”

“ฉันจะไปทำงานแล้วนะคะ” สรวงสุรางค์สุดลมหายใจ เลือกที่จะ
ตัดบทปรกรณ์เพราะไม่อยากเสียเวลาไปมากกว่านี้ “คุณหมอจะยืนอยู่ตรงนี้ก็
ก็ตามใจ!”

“ถ้าเราพูดเพราะกว่านี้ เราจะน่ารักกว่านี้นะมากนะน้ำค้าง” ปรกรณ์หรีด
ลง รู้แล้วว่าอะไรที่บั่นทอนความน่ารักของสรวงสุรางค์ลงกว่าครึ่ง “ช่าง
ประชดประชัน จิกกัดเก่งอย่างนี้ไม่น่ารักเลย”

“ฉันไม่ได้อยากเป็นคนน่ารักค่ะ” สรวงสุรางค์เซิดหน้า บอกความ
ตั้งใจของตนแก่ปรกรณ์เพื่อว่าชายหนุ่มจะเข้าใจ และเลิกต่อแยะเธอเสียที่
“แล้วยังคุณหมอปูตอย่างนั้น ฉันก็ยังไม่อยากเป็นเข้าไปใหญ่...”

“พี่พูตก็เพราะเป็นห่วงหรือ”

“ไม่ต้องห่วงหรือค่ะ” ตอนนั้นเสียงของสุรางค์กระดังหูกขึ้น พอๆ
กับสีหน้ามึนตึ๋งของเจ้าตัว “ปากแบบนี้ ช่างประชดประชันอย่างนี้ จิกกัดเขา
ไปทั่วแบบนี้ละคะฉันถึงรอดปากเหี้ยมปากกามาได้จนป่านนี้...”

“น้ำค้าง...” เมื่อเห็นว่าสรวงสุรางค์เข้าใจผิดไปมาก ปรกรณ์จึงพยายาม
จะปรามหญิงสาวด้วยน้ำเสียงนุ่มๆ ประจำตัว “พี่ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น”

“เก็บความเป็นห่วงของคุณหมอไปใช้กับคนอื่นเถอะค่ะ” หญิงสาว
หยุดเพียงเพื่อสบตากับปรกรณ์แล้วยิ้มนิดๆ เมื่อคิดบางสิ่งบางอย่างขึ้นมา
“ฉันนะเกินเยียวยาแล้ว ต่อให้เป็นคุณหมอก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้หรอกค่ะ”

พูตเสร็จแล้วสรวงสุรางค์ก็หมุนตัว เดินหนีปรกรณ์ออกมาโดยไม่ให้
โอกาสชายหนุ่มได้เอ่ยแก้ไขความเข้าใจผิดระหว่างกัน ทั้งร่างสูงเอาไว้มอง
ความอ่อนใจเกินบรรยาย

หากใครผ่านไปผ่านมาแล้วได้เห็นตาคมของเขาก็คงพอจะเดาได้ว่า
 ปกรณ์นั้นเหนื่อยหน่ายกับความร้นของสรวงสุรางค์เพียงใด ถึงจะเหนื่อย
 แต่ปกรณ์กลับไม่เชื่อคำพูดของหญิงสาวเลยสักนิดเดียว เขาไม่ปักใจเชื่อว่า
 สรวงสุรางค์จะเกินเยียวยาแล้ว

บางอย่างในตาเศร้าๆ ของหญิงสาวบอกเขาว่าเขายังมีหวัง...เรื่องที่จะ
 เปลี่ยนเด็กเลี้ยงแกะหน้าสวยให้กลับมาเป็นสรวงสุรางค์คนเดิม...